

LONDONAS BAPTISTU TICĪBAS APLIECĪBA

AR RAKSTUVIETU ATSAUCĒM

1689

Jaunais tulkojums

LONDONAS BAPTISTU TICĪBAS APLIECĪBA 1689

Celts priekšā no daudzu
kristiešu draudžu
vecajiem un brāļiem
(kristīti pēc viņu ticības apliecības)
Londonā un tautā.

No angļu valodas tulkoja *Mārtiņš Zeltiņš*

“...jo ar sirds ticību panākama taisnība un ar mutes liecību pestīšana.”
Romiešiem 10:10

SATURS

1	Par Svētajiem Rakstiem	4
2	Par Dievu un svēto trīsvienību	6
3	Par Dieva lēmumu	8
4	Par radīšanu	10
5	Par Dieva gādību	10
6	Par cilvēka krišanu, grēku un sodu	12
7	Par Dieva derību	13
8	Par Kristu mūsu starpnieku	14
9	Par brīvo gribu	16
10	Par iedarbīgo aicinājumu	17
11	Par attaisnošanu	18
12	Par dievbērnību	19
13	Par svēttapšanu	20
14	Par glābjošu ticību	20
15	Par atgriešanos un glābšanu	21
16	Par labajiem darbiem	22
17	Par svēto izturību	24
18	Par žēlastības un glābšanas pārliecību	25
19	Par Dieva bauslību	16
20	Par Evaņģēliju un tās žēlastības ietekmi	28
21	Par kristieša un sirdsapziņas brīvību	29
22	Par pielūgsmi un sabata dienu	30
23	Par likumīgiem zvērestiem un solījumiem	31
24	Par laicīgām varām	32
25	Par laulību	33
26	Par draudzi	34
27	Par svēto izturību	37
28	Par kristībām un svēto vakarēdienu	37
29	Par svēto kristībām	38
30	Par svēto vakarēdienu	38
31	Par cilvēka stāvokli pēc nāves un augšāmcelšanās	40
32	Par pēdējo tiesu	41

1. nodaļa

Par Svētajiem Rakstiem

1. Svētie Raksti ir vienīgā pietiekamā, drošā un nekļūdīgā norma visām glābšanas zināšanām, ticībai un paklausībai.

Kaut arī gan daba, gan radīšanas darbi un Dieva gādība atklāj Dieva labestību, gudrību un spēku, tā ka cilvēkam nav ar ko aizbildināties, tie nav pietiekami, lai sniegtu tās zināšanas par Dievu un viņa gribu, kas ir nepieciešamas glābšanai.

Tādēļ tam Kungam labpatikās dažādos laikos un atšķirīgos veidos sevi atklāt, un pasludināt Savu gribu draudzei;

- un pēcāk, lai labāk pasargātu un izplatītu patiesību un drošāk nostiprinātu draudzi, aizsargājot to no miesas samaitātības un Sātana ļaunprātības un pasaules,

- Tam Kungam labpatika nodot Savu atklāto patiesību pilnībā rakstiski. Tādēļ Svētie Raksti ir visnepieciešamākie, jo agrākie veidi, kādos Dievs atklāja Savu gribu Saviem ļaudīm tagad ir mitējušies.

(2.Tim. 3:15-17; Jesajas 8:20; Lūkas 16:29, 31; Efeziešiem 2:20. Rom. 1:19-21; 2:14,15; 19.Ps. 1-3. Ebr. 1:1. Sal.Pam. 22:19-21; Rom.15:4; 2.Pēt. 1:19-20)

2. Zem virsraksta "Svētie Raksti" (vai rakstiskā Dieva Vārda) tagad ir saturētas sekojošās Vecās un Jaunās un Derības grāmatas:

VECĀ DERĪBA

Pirmā Mozus, Otrā Mozus, Trešā Mozus, Ceturtā Mozus, Piektā Mozus, Jozuas, Soģu, Rute, Pirmā Samuēla, Otrā Samuēla, Pirmā Ķēniņu, Otrā Ķēniņu, Pirmā Laiku, Otrā Laiku, Ezras, Nehemijas, Esteres, Ījaba, Psalmi, Salamana Pamācības, Salamans Mācītājs, Augstā dziesma, Jesajas, Jeremijas, Raudu Dziesma, Ecēhiēla, Daniēla, Hozejas, Joēla, Amosa, Obadjas, Jonas, Mihas, Nahuma, Habakuka, Cefanjas, Hagaja, Caharijas, Maleahija.

JAUNĀ DERĪBA

Mateja evaņģēlijs, Marka evaņģēlijs, Lūkas evaņģēlijs, Jāņa evaņģēlijs, Apustuļu darbi, Romiešiem, 1. Korintiešiem, 2. Korintiešiem, Galatiešiem, Efeziešiem, Filipiešiem, Kolosiešiem, 1. Tesalonīķiešiem, 2. Tesalonīķiešiem, 1. Timotejam, 2. Timotejam, Titam, Filemonam, Ebrejiem, Jēkaba vēstule, Pētera 1. vēstule, Pētera 2. vēstule, Jāņa 1. vēstule, Jāņa 2. vēstule, Jāņa 3. vēstule, Jūdās vēstule, Atklāsmes grāmata

Visas šīs grāmatas ir Dieva iedvestas, lai būtu par ticības un dzīves normu.

(2.Tim.3:16)

3. Grāmatas, kuras tiek sauktas par "Apokrifiem", kuras nav dievišķi iedvestas, nav daļa no kanona vai Rakstu normas un tādēļ tām nav autoritātes Dieva draudzē, kā arī tās nav pieņemamas un lietojamas citādi kā citu cilvēku raksti.

(Lūkas 24:27; Rom. 3:2.)

4. Svēto Rakstu autoritāte, kurai pienākas ticēt, nav atkarīga ne no viena cilvēka vai draudzes liecības, bet vienīgi no Dieva kā to Autora (Kurš ir Patiesība pats par sevi).

Tāpēc, to pienākas pieņemt, jo tas ir Dieva Vārds.

(2. Pētera 1:19-21, 2. Tim. 3:16, 2. Tes. 2:13, 1. Jāņa 5:9)

5. Caur Dieva draudzes liecību mēs varam tikt virzīti un mudināti uz augstu un godbijīgu cieņu pret Svētajiem Rakstiem; Mūs var līdzīgi ietekmēt pašu Rakstu daba— to satura debesšķīgums, tās mācību spēks, stila majestātiskums, visu to daļu saskaņa, tā visuma vēriens, kam ir jādod viss gods Dievam, tā visaptverošā atklāsme par vienīgo cilvēka glābšanas ceļu, kopā ar daudz citu nesalīdzināmu izcilību un visām pilnībām. Ar visām tās liecībām, Svētie Raksti vairāk kā pierāda, ka tas ir Dieva Vārds.

Taču, neskatoties uz to, mūsu pilnā pārliecība un paļāvība par Rakstu nekļūdīgo patiesību un to dievišķo autoritāti ir no iekšēja Svētā Gara darba, kurš nes liecību ar un caur Vārdu mūsu sirdīs.

(Jāņa 16:13,14, 1.Kor. 2:10-12, 1.Jāņa 2:20, 27)

6. Viss Dieva prāts, par visām lietām, Viņa paša godam—cilvēka glābšana, ticība un dzīve ir vai nu skaidri uzrakstītas vai saturētas Svētajos Rakstos, kam neko un nekad nav ļauts pielikt — vai nu ar jaunu atklāsmi no Gara, vai no cilvēku tradīcijām.

Neskatoties uz to, mēs atzīstam, ka iekšējā Svētā Gara apgaismība ir nepieciešama, lai mēs saprastu tās lietas, kuras ir atklātas Dieva Vārdā.

Un, ka pastāv kādi apstākļi, saistībā ar Dieva pielūgsmi un draudzes pārvaldi, kas ir vispārpieņemti cilvēkiem un sabiedrībām, kuriem ir jātiek kārtotiem pēc sirdsapziņas un kristieša tikumības, saskaņā ar vispārējām Vārda normām, kuras nākas ievērot vienmēr.

(2.Tim.3:15.-17., Gal. 1:8.,9. Jāņa 6:45, 1.Kor. 2:9.-12. 1.Kor. 11:13., 14.; 14:26., 40)

7. Ne visas lietas Rakstos ir vienādi skaidras pašas par sevi, ne arī vienādi skaidras visiem cilvēkiem, taču tās lietas, kuras ir vajadzīgas zināt, ticēt un ievērot, lai mantotu glābšanu, ir tik skaidri stādītas priekšā un atklātas vienā Rakstu vietā vai citā, ka ne tikai izglītotie, bet arī neizglītotie spēj iegūt pietiekamu izpratni par tām caur parastiem

līdzekļiem.

(2. Pēt. 3:16. Ps.19:8; 119:130)

8. Vecā Derība ebreju valodā (kura senos laikos bija Dieva ļaužu dzimtā valoda), un Jaunā Derība grieķu valodā (kas, tās sarakstīšanas laikā bija vispazīstamākā tautām) tika Dieva iedvestas un tika saglabātas nekļūdīgas caur nākamajiem gadsimtiem caur Viņa rūpēm un gādību. Tādēļ, tās ir autentiskas, tā ka visos ticības jautājumos, draudzei ir jāgriežas pie tām kā galējā vārda.

Taču, tā kā šīs sākotnējās valodas nav zināmas visiem Dieva ļaudīm, kuriem ir tiesības un interese par Rakstiem, un kuriem ir pavēlēts dievbijībā tos lasīt un meklēt, Svētos Rakstus tādēļ ir jāpārtulko katras tautas dzimtajā valodā, kurā tie nonāk, tā lai Dieva Vārdam, mājot bagātīgi visos cilvēkos, cilvēki varētu pielūgt Dievu pienācīgā veidā, un caur pacietību un mierinājumu, kas nāk no Rakstiem, iemantotu cerību.

(Rom. 3:2. Jesaja 8:20. Ap.d. 15:15. Jāņa 5:39. 1.Kor. 14:6, 9, 11, 12, 24, 28. Kol. 3:16)

9. Svēto Rakstu nekļūdīgs skaidrošanas likums ir paši Svētie Raksti, un tādēļ, katru reizi, kad paceļas jautājums par kādu Rakstu vietu un tās patieso un pilno nozīmi (kas ir viena, nevis vairākas), tā ir jāmeklē citās Rakstu vietās, kas par to runā skaidrāk.

(2.Pēt. 1:20, 21, Ap.d. 15:15, 16)

10. Visaugstākais tiesnesis, pēc kura visas ticības domstarpības ir nosakāmas un pēc kura ir jāpārbauda visi padomes lēmumi, seno rakstnieku uzskati, cilvēku mācības un gari, ir nekas cits kā Svētie Raksti, kurus devis Svētais Gars. Un ar Svētu Rakstu spriedumu mēs varam būt mierā, jo tieši pēc Rakstiem, kurus mums devis Svētais Gars, ir noteikta mūsu ticība.

(Mat. 22:29, 31, Ef. 2:20, Ap.d. 28:23)

2. nodaļa

Par Dievu un svēto trīsvienību

1. Tas Kungs, mūsu Dievs ir vienīgais dzīvais un patiesais Dievs;

Kura būtība ir Viņā pašā

- Kurš ir mūžīgs esamībā un pilnībā; Kura būtību nevar aptvert neviens cits kā Viņš pats;

- Kurš ir visšķīstākais gars, neredzams, bez ķermeņa, daļām vai kaislēm

- Kuram ir nemirstība
- Kurš mājo gaismā, kuram neviens cilvēks nespēj tuvoties, Kurš ir nemainīgs, neizmērāms, mūžīgs, neizdibināms, visuvarens, visos veidos bezgalīgs, pilnībā svēts, pilnībā gudrs, pilnībā brīvs, pilnībā absolūts;
- Kurš vada visas lietas pēc Viņa paša nemainīgās, pilnībā taisnīgās gribas lēmuma, Viņam pašam par godam;
- Kurš ir vismīlošākais, žēlīgākais, žēlsirdīgākais, pacietīgākais, un pilns labestības un patiesības;
- Kur piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus;
- Kurš atmaksā tos, kas viņu meklē.
- un Kurš, tajā pašā laikā, ir pilnībā taisnīgs un briesmīgs Savos spriedumos, ienīstot visus grēkus un Kurš neatstāj nevienu nesodītu.
(1.Kor. 8:4,6, 5.Mozus 6:4. Jer. 10:10, Jes. 48:12. 2.Mozus 3:14. Jāņa 4:24. 1.Tim. 1:17, 5.Mozus 4:15, 16. Mal. 3:6. 1.Ķēn. 8:27, Jer. 23:23. Ps. 90:2. 1.Mozus 17:1. Jes. 6:3. Ps.115:3, Jes.46:10. Sal.pam. 16:4, Rom.11:36. 2.Moz. 34:6, 7, Ebr. 11:6. Nechem. 9:32, 33. Ps.5:5, 6. 2.Moz. 34:7, Nachuma 1:2, 3.)
- 2. Dievs, kuram pieder visa dzīvība, gods, labestība, svētība, Sevī un no Sevis, ir viens vienīgs, esot pilnībā pašpietiekams gan Sevī, gan uz Sevi, bez vajadzības pēc kādas radības, kuru Viņš ir radījis, vai vajadzības pēc viņu goda.
- Pretēji tam, Dievs ir tas, kurš atklāj Savu godību viņos, caur viņiem, uz viņiem un pār viņiem. Viņš ir vienīgais visa dzīvā avots; no Viņa, caur Viņu un uz Viņu visas lietas pastāv un rosās.
- Viņam pieder pilnībā suverēna vara pār visu Viņa radību, lai darītu caur viņiem, par viņiem vai ar viņiem visu, ko Viņš vēlas.
- Viņa priekšā visas lietas ir atsegtas un atklātas; Viņa zināšanas ir neierobežotas, nemainīgas un neatkarīgas no radības.
- Tādēļ, Viņam nekas nav atkarīgs vai nenoteikts.
- Viņš ir pilnībā svēts visos Savos lēmumos, visos Savos darbos un visās Savās pavēlēs.
- Viņam pienākas no eņģeļiem un cilvēkiem visa pielūgsmē, kalpošana vai paklausība, kuru viņiem, kā radībai ir pienākums dot Radītājam, un jebko citu, ko Viņš vēlas no tiem prasīt.

(Jāņa 5:26. Ps.148:13. Ps.119:68. Īj. 22:2, 3. Rom. 11:34-36. Dan. 4:25, 34, 35. Ebr. 4:13. Ecech. 11:5, Ap.d. 15:18. Ps. 145:17. Atkl. 5:12-14)

3. Šajā dievišķajā un mūžīgajā Būtnē pastāv trīs esības, Tēvs, Dēla Vārds un Svētais Gars. Tie visi ir viens būtībā, spēkā un mūžībā; katram piederot visa dievišķā būtība, taču šī būtība ir nedalīta.

Tēvs netika iegūts no nevienas citas būtnes; Viņu neradīja un Viņš necēlās no nevienas būtnes.

- Dēls ir pirms mūžīgiem laikiem no Tēva dzemdināts.

- Svētais Gars iziet no Tēva un Dēla.

- Visi trīs ir mūžīgi, bez iesākuma un tāpēc tikai viens Dievs, Kuru nebūs dalīt pēc dabas vai būtības, bet ir atšķirts pēc vairākām raksturīgām, attiecīgām īpašībām.

- Šī mācība par Trīsvienību ir pamats visai mūsu sadraudzībai ar Dievu, kā arī pamats mūsu atkarībai no Viņa.

(1. Jņ. 5:7, Mat. 28:19, 2. Kor. 13:14. 2. Moz. 3:14, Jņ. 14:11, 1. Kor. 8:6. Jņ. 1:14, 18. Jņ. 15:26, Gal. 4:6)

3. nodaļa

Par Dieva lēmumu

1. Dievs ir nolēmis pats no Sevis un no mūžīgiem laikiem, pēc Savas pilnībā gudrās un svētās gribas nodoma, brīvi un nemaināmi, visas lietas kuras jebkad notiks.

- Tomēr tādā veidā, ka Dievs nav ne grēka autors, ne arī Viņam būtu līdzdalība ar kādu grēka veikšanā, ne arī vardarbība tiktu piedēvēta radību gribai, taču ne arī tā, ka sekundāro cēloņu brīvība vai iespējamība tiktu atņemta, bet gan nostiprināta.

- Tajā tiek atklāta Dieva gudrība, nosakot visas lietas, kā arī Viņa spēks un uzticība piepildot Savu lēmumu.

(Jes. 46:10, Ef. 1:11, Ebr. 6:17, Rom. 9:15, 18. Jēk. 1:13, 1.Jņ. 1:5. Ap.d. 4:27, 28, Jņ. 19:11. 4.Moz. 23:19, Ef. 1:3-5)

2. Kaut arī Dievs zin visas lietas, kuras var notikt pie visiem iespējamiem nosacījumiem, tomēr Viņš nav neko nolēmis tāpēc, ka Viņš to redzēja nākotnē vai tāpēc, ka tās notiktu

pie noteiktiem nosacījumiem.

(Ap.d. 15:18. Rom. 9:11, 13, 16, 18)

3. Pēc Dieva lēmuma, lai atklātu Savu godību, daži cilvēki un eņģeļi ir nolemti vai iepriekš noteikti mūžīgai dzīvībai caur Jēzu Kristu, par slavu Viņa augstajai žēlastībai. Citi ir atstāti rīkoties savos grēkos sev par taisnīgu sodu un par godu Viņa augstajai taisnībai.

(1. Tim. 5:21, Mat. 25:34. Ef. 1:5, 6. Rom. 9:22, 23, Jūdas 4)

4. Tie eņģeļi un cilvēki, kuri ir tā iepriekš nolemti un noteikti, ir īpaši un nemainīgi radīti, un viņu skaits ir tik noteikts un zināms, ka tas nevar tikt ne palielināts, ne mazināts.

(2. Tim. 2:19, Jņ. 13:18)

5. To cilvēku daļu, kuri ir nolemti dzīvībai, Dievs ir izredzējis pirms pasaules radīšanas, saskaņā ar Viņa mūžīgo un nemainīgo nolūku un apslēpto nodomu, un Sava labā prāta. Dievs viņus ir izredzējis iekš Kristus mūžīgam godam, balstoties vienīgi uz Viņa nepelnīto žēlastību un mīlestību, bez jebkādiem nosacījumiem radībā, kas liktu Viņam to darīt.

(Ef. 1:4, 9, 11, Rom. 8:30, 2.Tim. 1:9, 1.Tes. 5:9. Rom. 9:13, 16, Ef. 2:5, 12)

6. Kā Dievs ir nolīcis izredzētos godam, tā, pēc Savas mūžīgās un pilnībā brīvās gribas nodoma, Viņš ir iepriekš noteicis visus līdzekļus. Attiecīgi, tie, kuri ir izredzēti, būdami krituši iekš Ādama:

- ir atpirkti Kristū,
- ir iedarbīgi aicināti ticībā Kristum caur Viņa Garu, darbodamies savā laikā,
- ir attaisnoti, adoptēti, darīti svēti,
- tiek uzturēti glābšanai ar Viņa spēku caur ticību;
- tikai izredzētie ir atpirkti, iedarbīgi aicināti, attaisnoti, adoptēti, darīti svēti un glābti.

(1. Pēt. 1:2, 2. Tes. 2:13. 1. Tes. 5:9, 10. Rom. 8:30, 2. Tes. 2:13. 1. Pēt. 1:5. Jņ. 10:26; 17:9; 6:64)

7. Pret šo mācību par izredzētības noslēpumu ir jāizturas ar īpašu gudrību un rūpību, lai cilvēki, kuri paklausa Dieva gribai, kura ir atklāta Viņa Vārdā, un kuri tai seko, varētu, balstoties uz viņu aicinājumu, būt pārliecināti par savu mūžīgo izredzētību.

Tādā veidā, šī mācība varētu dot iemeslu Dieva slavēšanai, bijībai, apbrīnam uz Dievu, un arī dotu iemeslu pazemībai, centībai un bagātīgam mierinājumam visiem, kuri no

sirds paklausa Evaņģēlijam.

(1. Tes. 1:4, 5, 2. Pet. 1:10. Ef. 1:6, Rom. 11:33. Rom. 11:5, 6, 20. Lk. 10:20)

4. nodaļa

Par radīšanu

1. Iesākumā Dievam Tēvam, Dēlam un Svētajam Garam labpatikās, lai atklātu Savas varas mūžīgo godību, gudrību, un labestību, radīt, vai izveidot pasauli, un visas lietas tajā, vai redzamas vai neredzamas, sešu dienu laikā, un visu ļoti labu.

(Jņ. 1:2, 3, Ebr. 1:2, Ījaba 26:13. Rom. 1:20. Kol. 1:16, 1.Moz. 1:31)

2. Pēc tam, kad Dievs bija radījis visas citas radības, Viņš radīja cilvēku, sievieti un vīrieti, ar saprātīgām un nemirstīgām dvēselēm, padarot tos piemērotus tai dzīvei Dievam, kurai viņi tika radīti;

- būdami radīti pēc Dieva tēla, zināšanas, taisnīguma un patiesa svētuma; ar Dieva likumu ierakstītu viņu sirdīs, un ar spēju to piepildīt;

- un tomēr dzīvojot ar iespēju to pārkāpt, būdami atstāti savas pašu gribas brīvībai, kas bija pakļauta izmaiņām.

(1.Moz. 1:27. 1.Moz. 2:7. Sal.Māc. 7:29, 1.Moz. 1:26. Rom. 2:14, 15. 1.Moz. 3:6)

3. Neskaitot likumu, kas bija ierakstīts viņu sirdīs, viņi saņēma pavēli neēst no laba un ļauna atzišanas koka, kuru turot viņi bija laimīgi sadraudzībā ar Dievu, un viņiem bija vara pār visu radību.

(1. Moz. 2:17. 1.Moz. 1:26, 28)

5. nodaļa

Par Dieva gādību

1. Dievs, labais visu lietu Radītājs, Savā bezgalīgajā spēkā un gudrībā, uztur, vada, izvieta un pārvalda visas radības un lietas no lielākās līdz pat vismazākajai, caur savu pilnībā gudro un svēto gādību, uz to mērķi, kam tie tikuši radīti.

- Dievs pārvalda saskaņā ar Savu nekļūdīgo paredzējumu, un Viņa paša gribas brīvo un nemainīgo nodomu;

- par slavu Viņa gudrībai, spēkam, taisnīgumam, bezgalīgajai labestībai un žēlastībai.
(Ebr. 1:3, Ījaba 38:11, Jes. 46:10, 11, Ps. 135:6. Mat. 10:29-31. Ef. 1:11)

2. Lai arī, saistībā ar Dieva iepriekšzināšanām un Viņa lēmumu, Kurš ir pirmais cēlonis, visas lietas notiek nemainīgi un nekļūdīgi; tā, ka nekas ne ar vienu nenotiek nejauši, vai ārpus Viņa gādības; tomēr caur Viņa gādību, Viņš pavēl visam notikt saskaņā ar otro cēloņu dabu, vai nu noteikti, brīvi, vai nejauši.

(Ap.d. 2:23. Sal.pam. 16:33. 1.Moz. 8:22)

3. Dievs savā ikdienišķajā gādībā lieto līdzekļus, tomēr ir brīvs strādāt bez, pār un pret tiem kā Viņam labpatīkas.

(Ap.d. 27:31, 44, Jes. 55:10, 11. Hoz. 1:7. Rom. 4:19-21. Dan. 3:27)

4. Dieva visvarenais spēks, neizmērojamā gudrība un bezgalīgā labestība tiktāl sevi parāda Viņa gādībā, ka Viņa noteiktais nodoms sniedzas pat līdz pirmajai grēkā krišanai, un visām citām gan cilvēku gan eņģeļu grēcīgām darbībām;

- Tas nenotiek tikai caur vienkāršu pieļaušanu, bet caur tādu pieļaušanu, kurā Viņš ir iekļāvis visgudrākos un varenākos ierobežojumus, kā arī citus veidus, lai ierobežotu un pārvaldītu grēku. Šos dažādos ierobežojumus ir nolīcis Dievs, lai vestu uz vissvētākajiem gala iznākumiem.

- Tomēr tā, ka gan eņģeļu, gan cilvēku grēcīgums nāk tikai no viņiem un ne no Dieva, kurš, būdams pilnībā svēts un taisnīgs, ne ir, nedz arī var būt grēka autors vai to atzīt par labu.

(Rom. 11:32-34, 2.Sam. 24:1, 1.Laiku 21:1. 2.Ķēniņu 19:28, Ps. 76:11. 1.Moz. 50:20, Jes. 10:6, 7, 12. Ps.50:21, 1.Jņ. 2:16)

5. Visugudrais, taisnais un žēlsirdīgais Dievs bieži vien uz laiku atstāj pats Savus bērnus daudzējādiem kārdinājumiem un viņu pašu siržu samaitātībai, lai šķīstītu tos no viņu agrākajiem grēkiem, vai lai atklātu viņiem viņu siržu viltības un samaitātības slēpto spēku, ka viņi varētu tikt pazemoti; un pacelt tos tuvākai un pastāvīgākai atkarībai no Viņa, lai viņi mācītos palāvību; un padarītu tos vērīgākus pret visām turpmākajām grēka iespējām, un citiem tik pat svētiem nolūkiem.

Tāpēc, lai kas arī notiktu ar Viņa izredzētajiem, tas ir pēc Viņa norīkojuma, Viņam par godu un viņiem par labu.

(2. Laiku 32:25, 26, 31. 2.Kor. 12:7-9, Rom. 8:28)

6. Kas attiecas uz bezdievīgajiem, kurus Dievs kā taisnīgs soģis par agrākiem grēkiem padara aklus un apcietina; no viņiem Viņš ne tikai attur Savu žēlastību, caur kuru viņi varētu tikt apgaismoti savā izpratnē, un aizkustināti savās sirdīs; bet dažkārt arī atņem tās dāvanas, kas viņiem bija un pakļauj viņus tādiem mērķiem ka viņu samaitātība rada iemeslu grēkam;

- Dievs nodod viņus viņu pašu kārībām, pasaules kārdinājumiem un Sātana varai, ka viņi apcietina sevi pat to līdzekļu ietekmē, kurus Dievs lieto citu mīkstināšanai.

(Rom. 1:24-26, 28; 11:7, 8. 5.Moz. 29:4. Mat. 13:12. 5.Moz. 2:30, 2.Ķēn. 8:12, 13. Ps. 81:12, 13, 2.Tes. 2:10-12. 2.Moz. 8:15, 32, Jes. 6:9, 10, 1.Pēt. 2:7, 8)

7. Tāpat kā Dieva gādība vispārēji sniedzas līdz visām radībām, tā, vēl īpašākā veidā rūpējas par Viņa draudzi un pārvalda visas lietas par labu Viņa draudzei.

(1.Tim. 4:10, Amos 9:8,9, Jes. 43:3-5)

6. nodaļa

Par cilvēka krišanu, grēku un sodu

1. Lai arī Dievs cilvēku radīja taisnu un nevainojamu, un deva viņam taisnīgu likumu, kas būtu uz dzīvību, ja viņš to būtu turējis, un, lai arī Dievs brīdināja viņu, ka viņam būs jāmirst, ja viņš to pārkāps, tomēr viņš nedzīvoja ar šo godu ilgi.

- Sātanam, lietojot čūskas viltību, lai kārdinātu Ievu, pievīla Ādamu caur viņu, un viņš, pēc paša gribas un ne piespiedu kārtā, pārkāpa radībai doto likumu un viņiem doto pavēli, ēdot no aizliegtā koka.

- Šo rīcību Dievam labpatikās pieļaut saskaņā ar Viņa gudro un svēto padomu, būdams nolēmis to norīkot Savam paša godam.

(1.Moz. 2:16, 17. 1.Moz. 3:12, 13, 2.Kor. 11:3)

2. Mūsu pirmie vecāki caur šo grēku krita no viņu sākotnējā taisnīguma un sadraudzības ar Dievu, un mēs caur viņiem. Jo, caur šo rīcību, nāve nāca pār visiem: visiem kļūstot mirušiem grēkā, un pilnībā samaitātiem visās ķermeņa un dvēseles spējās un daļās.

(Rom. 3:23. Rom. 5:12. Tit. 1:15, 1.Moz. 6:5, Jer. 17:9, Rom. 3:10-19)

3. Viņi, būdami sakne, un esot Dieva noliktiem, stāvot visas cilvēces vietā, šī grēka vaina tika piedēvēta, un viņu samaitātā daba nodota visiem viņu pēcnācējiem, kas cēlās

no viņiem. Viņu pēcnācēji tagad ir ieņemti grēkā, un ir pēc dabas dusmības bērni, grēka kalpi un pakļauti nāvei un visām citām garīgām, laicīgām un mūžīgām ciešanām, ja vien Kungs Jēzus tos neatbrīvo.

(Rom. 5:12-19, 1.Kor. 15:21, 22, 45, 49. Ps. 51:5, Īj. 14:4. Ef. 2:3. Rom. 6:20; 5:12. Ebr. 2:14, 15, 1.Tes. 1:10)

4. Visi patiesie pārkāpumi izriet no šīs sākotnējās samaitātības, caur ko mēs esam darīti pilnīgi nespējīgi, negribīgi, darīti pretēji visam labajam, un pilnībā sliecamies uz visu slikto.

(Rom. 8:7, Kol. 1:21. Jēk. 1:14, 15, Mat. 15:19)

5. Šīs dzīves laikā, grēcīgā daba turpina pastāvēt tajos, kuri ir atdzimuši no jauna, un lai arī tā caur Kristu būtu piedota un mirusi, tomēr šī grēcīgā daba un visi tās darbi ir patiesi un pilnīgi grēcīgi.

(Rom. 7:18, 23, Sal.māc. 7:20, 1.Jāņa 1:8. Rom. 7:23-25, Gal. 5:17)

7. nodaļa

Par Dieva derību

1. Attālums starp Dievu un radību ir tik liels, ka, lai arī Viņam pienākas paklausība no saprātīgajām būtnēm kā to Radītājam, tomēr viņi nekad nebūtu varējuši sasniegt dzīvības atalgojumu, kā vien caur kādu brīvprātīgu visžēlību no Dieva puses, kuru Viņam ir labpaticies izteikt derības veidā.

(Lk. 17:10, Īj. 35:7, 8)

2. Turklāt, cilvēkam būdamam novedušam sevi zem likuma lāsta caur grēkā krišanu, tam Kungam labpatikās izveidot žēlastības derību. Caur šo derību Viņš bez nopelna dāvā grēciniekiem dzīvību un glābšanu caur Jēzu Kristu, no viņiem prasot ticību Viņam, lai viņi varētu tikt glābti, un apsolot dot visiem tiem, kuri ir iepriekš nolemti mūžīgajai dzīvei, Savu Svēto Garu, lai darītu viņus gribošus un spējīgus ticēt.

(1. Moz. 2:17, Gal. 3:10, Rom. 3:20, 21. Rom. 8:3, Mk. 16:15, 16, Jņ. 3:16. Eceh. 36:26, 27, Jņ. 6:44, 45, Ps. 110:3)

3. Šī derība ir atklāta evaņģēlijā; vispirms Ādamam apsolījumā par glābšanu caur sievas dzimumu, un pēc tam caur turpmāko gaitu, līdz tās pilnīgai atklāšanai Jaunajā Derībā; Glābšanas derība balstās uz mūžīgu derību, kas tika noslēgta starp Tēvu un Dēlu par

izredzēto atpirkšanu. Tas ir vienīgi caur šīs derības žēlastību, ka visi kritušā Ādama pēcnācēji, kuri jebkad ir tikuši izglābti, ieguva dzīvību un nemirstību, jo cilvēks tagad ir pilnībā nespējīgs tikt Dieva pieņemts ar tiem nosacījumiem, ar kuriem dzīvoja Ādams savā nevainībā.

(1. Moz. 3:15. Ebr. 1:1. 2. Tim. 1:9, Tit. 1:2. Ebr. 11:6, 13, Rom. 4:1, 2, Ap.d. 4:12, Jņ. 8:56)

8. nodaļa

Par Kristu mūsu starpnieku

1. Dievam labpatikās, Viņa mūžīgajā nodomā, izvēlēties un iepriekš izredzēt Kungu Jēzu, Viņa vienpiedzimušo Dēlu, saskaņā ar starp viņiem abiem noslēgto derību, būt par starpnieku starp Dievu un cilvēku; būt par Pravieti, Priesteri, un Ķēniņu; savas draudzes Galvu un Glābēju, visu lietu Mantinieku, un visas pasaules Tiesnesi. Kuram, pirms mūžīgiem laikiem, Viņš deva ļaudis būt Viņa dzimumam un būt caur Viņu savā laikā atpestītiem, aicinātiem, taisnotiem, svētotiem, un pagodinātiem.

(Jes. 42:1, 1.Pēt. 1:19, 20. Ap.d. 3:22. Ebr. 5:5, 6. Ps. 2:6, Lk. 1:33. Ef. 1:22, 23. Ebr. 1:2. Ap.d. 17:31. Jes. 53:10, Jņ. 17:6, Rom. 8:30)

2. Dieva Dēls, svētās Trīsvienības otrā persona, būdams paties un mūžīgs Dievs, Tēva godības spožums, būdams vienāds būtībā un vienlīdzīgs ar Viņu;

- Kurš radīja pasauli, un kurš uztur un pārvalda visas lietas, kuras Viņš ir radījis,

- kad laiks bija piepildīts, uzņēma uz sevi cilvēka dabu, ar visām tās īpašībām un vājībām, tomēr bez grēka.

- Viņš tika ieņemts no Svētā Gara, jaunavas Marijas miesās, Svētajam Garam nākot pār viņu, un Visaugstākā spēkam apēnojot viņu, un tā piedzimstot no sievas, no Jūdas cilts, no Ābrahāma un Dāvida dzimuma, saskaņā ar Rakstiem.

- Tādā veidā divas veselas, pilnīgas un atšķirīgas dabas tika nedalāmi savienotas kopā vienā cilvēkā, bez pārveidošanas vai sajukuma;

- Tā, ka Kungs Jēzus Kristus ir patiesi Dievs un patiesi cilvēks, taču Viņš ir viens Kristus, vienīgais starpnieks starp Dievu un cilvēku.

(Jņ. 1:14, Gal. 4:4. Rom. 8:3, Ebr. 2:14, 16, 17:4:15. Mat. 1:22, 23, Lk. 1:27, 31, 35. Rom. 9:5, 1.Tim. 2:5)

3. Kungs Jēzus, savā cilvēka dabā, tā savienots ar dievišķo, Dēla personā, tika svētīts un svaidīts ar Svēto Garu bez mēra, Viņā esot visām gudrības un zināšanu bagātībām. Tēvam labpatikās, ka visa Dieva pilnība iemājotu Viņā, lai, būdams svēts, nevainīgs un neaptraipīts, un pilns žēlastības un taisnības, Viņš varētu būt pilnībā sagatavots, lai izpildītu starpnieka un galvotāja amatu, kuru Viņš neuzņēmās pats, bet uz ko bija sava Tēva aicināts. Tēvs Viņa rokās ielika arī visu varu un tiesu, un deva Viņam pavēli to izpildīt.

(Ps. 45:8, Ap.d. 10:38, Jņ. 3:34. Kol. 2:3. Kol. 1:19. Ebr. 7:26. Jņ. 1:14. Ebr. 7:22. Ebr. 5:5. Jņ. 5:22, 27, Mat. 28:18, Ap.d. 2:36)

4. Šo amatu un pienākumu, būt par Starpnieku un Galvotāju, Kungs Jēzus uzņēmās pilnībā labprātīgi. Lai Viņš to varētu izpildīt, Viņš tika pakļauts bauslībai un pilnībā to piepildīja. Viņš izcietā mums pienākošo sodu, kuru mums būtu bijis jānes un jāizcieš. Viņš tika padarīts par grēku un lāstu mūsu dēļ; izciešot savā dvēselē vissmagākās bēdas un savā miesā vissāpīgākās ciešanas; Viņš tika sist krustā un nomira, un palika mirušo stāvoklī, tomēr viņa miesa nesāka trūdēt. Trešajā dienā Viņš augšāmcēlās no mirušajiem ar to pašu miesu, kurā Viņš cieta, un ar kuru Viņš arī uzkāpa debesīs un tur sēž pie sava Tēva labās rokas, mūs aizstāvot, un laika beigās nāks atkal, tiesāt cilvēkus un eņģeļus.

(Ps. 40:8, 9, Ebr. 10:5-10, Jņ. 10:18. Gal. 4:4, Mat. 3:15. Gal. 3:13, Jes. 53:6, 1.Pēt. 3:18. 2.Kor. 5:21. Mat. 26:37, 38, Lk. 22:44, Mat. 27:46. Ap.d. 13:37. 1.Kor. 15:3, 4. Jņ. 20:25, 27. Mk. 16:19, Ap.d. 1:9-11. Rom. 8:34, Ebr. 9:24. Ap.d. 10:42, Rom. 14:9, 10, Ap.d. 1:11, 2.Pēt. 2:4)

5. Kungs Jēzus caur savu pilnīgo paklausību un sevis upurēšanu, ko Viņš caur mūžīgo Garu reiz nodeva Dievam, ir pilnībā apmierinājis Dieva taisnību, ir sagādājis samierināšanos un ieguvis mūžīgu mantojumu debesu valstībā visiem tiem, kurus Tēvs Viņam ir devis.

(Ebr. 9:14, 10:14, Rom. 3:25, 26. Jņ. 17:2, Ebr. 9:15)

6. Lai arī izpirkšanas cena tika Kristus samaksāta tikai pēc Viņa iemiesošanās brīža, tomēr tās spēks, iedarbība un labums tika sniegts visiem izredzētajiem visos laikos no pasaules iesākuma caur tiem apsolījumiem, veidiem un upuriem, kuros Viņš tika atklāts un nozīmēts būt tam dzimumam, kam būs sadragāt čūskas galvu, un arī kopš pasaules radīšanas nokautajam Jēram, būdams tas pats vakar, un šodien, un mūžīgi.

(1. Kor. 4:10, Ebr. 4:2, 1.Pēt. 1:10, 11. Atkl. 13:8. Ebr. 13:8)

7. Kristus, pildot Aizstāvja lomu, rīkojas saskaņā ar abām dabām, katrai dabai darot to, kas tai ir atbilstošs. Taču Viņa personas vienotības dēļ, tas, kas ir piemītošs vienai dabai, Rakstos dažkārt tiek attiecināts uz to personu, kurai dots otras dabas nosaukums.

(Jņ. 3:13, Ap.d. 20:28)

8. Visiem, kuriem Kristus ir ieguvis mūžīgu atpirkšanu, Viņš noteikti un iedarbīgi to pielieto un dara zināmu, viņus aizstāvot, vienojot viņus ar Sevi caur savu Garu, atklājot viņiem Vārdā un caur Vārdu pestīšanas noslēpumu. Viņš pārlicca viņus ticēt un paklausīt, vadot viņu sirdis caur savu Vārdu un Garu, un pārvarot visus viņu ienaidniekus caur savu visvareno spēku un gudrību. Tas tiek panākts tādā veidā, kas atbilst Viņa brīnišķīgajam un neizmērojamajam sniegumam, un tas viss nāk no nepelnītas un pilnīgas žēlastības, bez jebkādiem iepriekš paredzētiem nosacījumiem, lai to panāktu.

(Jņ. 6:37; 10:15, 16; 17:9, Rom. 5:10. Jņ. 17:6, Ef. 1:9, 1.Jņ. 5:20. Rom. 8:9, 14. Ps. 110:1, 1.Kor. 15:25, 26. Jņ. 3:8, Ef. 1:8)

9. Šis starpnieka amats starp Dievu un cilvēku ir piemērots vienīgi Kristum, kurš ir Dieva draudzes Praviētis Priesteris un Ķēniņš. Dieva brīvā griba un šis amats nevar tikt neviena cita pārņemts ne daļēji, ne arī pilnībā.

(1. Tim. 2:5)

10. Šis amatu skaits un to kārtība ir svarīgi. Mūsu neziņas dēļ, mums ir nepieciešams Viņa pravietiskais amats. Mūsu atšķirtības dēļ no Dieva un pat mūsu labākās kalpošanas nepilnību dēļ, mums ir nepieciešams Viņa priesteris amats, lai mūs salīdzinātu un pienestu mūs Dievam pieņemamus. Mūsu negribīguma dēļ un pilnīgās nespējas atgriezties pie Dieva, un mūsu glābšanas dēļ, un, lai pasargātu mūs no garīgajiem ienaidniekiem, mums ir nepieciešama Viņa ķēnišķais amats, lai mūs pārlicinātu, pakļautu, vilktu, paceltu, atbrīvotu un uzturētu mūs līdz Viņa debesu valstībai.

(Jņ. 1:18. Col. 1:21, Gal. 5:17. Jņ. 16:8, Ps. 110:4, Lk. 1:74, 75)

9. nodaļa

Par brīvo gribu

1. Dievs ir apveltījis cilvēka gribu, pēc savas dabas, ar brīvību un varu izvēlēties un rīkoties pēc savas izvēles. Šī brīvā griba ir nedz uzspiesta, nedz arī nolemta pēc dabiskas nepieciešamības darīt labu vai ļaunu.

(Sal.Māc. 7:29. 1.Moz. 3:6)

2. Cilvēkam, viņa nevainības stāvoklī, bija brīvība un vara gribēt un darīt to, kas bija labs un patīkams Dievam, tomēr viņš nebija nostiprināts, tā, ka viņš no šī stāvokļa varētu krist.

3. Cilvēks, caur savu krišanu grēka stāvoklī, ir pilnībā zaudējis gribas spēju darīt garīgu labumu, kas ved uz glābšanu. Kā miesīgs cilvēks, viņš ir pilnībā negribīgs darīt garīgu labumu un ir miris grēkos. Viņš nav spējīgs paša spēkiem sevi atgriezt, vai sevi tam sagatavot.

(Rom. 5:6; 8:7. Ef. 2:1, 5. Tit. 3:3-5, Jņ. 6:44)

4. Kad Dievs atgriež grēcinieku un pārceļ viņu žēlastības stāvoklī, Viņš atbrīvo viņu no viņa grēka verdzības, un vienīgi caur Savu žēlastību dara viņu spējīgu brīvi gribēt un darīt to, kas ir garīgi labs. Taču, viņa paliekošās samaitātības dēļ, viņa griba ir nepilnīga vēlēties tikai labo, bet vēlas arī to, kas ir ļauns.

(Kol. 1:13, Jņ. 8:36. Fil. 2:13. Rom. 7:15, 18, 19, 21, 23)

5. Cilvēka griba tiks darīta pilnībā un nemainīgi brīva vēlēties tikai labu godības stāvoklī.

(Ef. 4:13)

10. nodaļa

Par iedarbīgo aicinājumu

1. Tos, kurus Dievs ir izredzējis dzīvībai, Viņam labpatīk, sevis noteiktā un pieņemamā laikā, iedarbīgi aicināt caur Viņa Vārdu un Garu arī no tā grēka un nāves stāvokļa, kurā viņi pēc dabas atrodas, uz žēlastību un glābšanu caur Jēzu Kristu. Viņš garīgi un glābjoši apgaismo viņu prātus, lai viņi spētu satvert to, kas nāk no Dieva Gara. Viņš izņem no viņiem akmens sirdi un ieliek viņos miesas sirdi. Viņš atjauno viņu gribu, un caur Savu visvareno spēku liek viņiem vēlēties un dzīties pēc tā, kas ir labs. Viņš iedarbīgi velk viņus pie Jēzus Kristus, tomēr tādā veidā, ka tie nāk pilnībā brīvi, būdami darīti gribīgi caur Viņa žēlastību.

(Rom. 8:30; 11:7, Ef. 1:10, 11, 2.Tes. 2:13, 14. Ef. 2:1-6. Ap.d. 26:18, Ef. 1:17, 18. Ech. 36:26. 5.Moz. 30:6, Ech. 36:27, Ef. 1:19. Ps. 110:4, Dz. 1:4)

2. Šis iedarbīgais aicinājums nāk vienīgi no Dieva nepelnītās un īpašās žēlastības, un nav balstīts uz neko iepriekš paredzētu cilvēkā. Tas nenāk balstoties uz radības spēju vai starpniecību, strādājot kopā ar Viņa žēlastību. Cilvēks ir miris savos pārkāpumos un grēkos līdz brīdim, kad viņu dara dzīvu un atjauno Svētais Gars. Tikai tad viņš ir spējīgs atbildēt uz šo aicinājumu un pieņemt viņam piedāvāto un izteikto žēlastību. Šis spēks

nav mazāk varens par to, kas uzmodināja Kristu no mirušajiem.

(2. Tim. 1:9, Ef. 2:8. 1.Kor. 2:14, Ef. 2:5, Jņ. 5:25. Ef. 1:19, 20)

3. Zīdaiņi, nomirstot zīdaiņa vecumā, tiek Kristus atdzemdēti un glābti caur Garu, Kurš darbojas kad un kur, un kā Viņš vēlas. Tāpat arī visi izredzētie cilvēki, kuri nav spējīgi tikt ārēji aicināti caur Vārda kalpošanu.

(Jņ. 3:3, 5, 6. Jņ. 3:8)

4. Citi nav izredzēti, kaut arī viņi var būt aicināti caur Vārda kalpošanu, un var piedzīvot vispārēju Gara darbību, tomēr tāpēc, ka viņi nav Tēva iedarbīgi vilkti, viņi nenāks un nevar patiesi nākt pie Kristus un tādēļ nevar būt glābti. Vēl mazāk var cilvēki, kuri nepieņem kristīgo ticību būt glābti, lai cik centīgi viņi būtu, lai veidotu savas dzīves pēc tās gaismas un ticības, kuru tie apliecina.

(Mat. 22:14; 13:20, 21, Ebr. 6:4, 5. Jņ. 6:44, 45, 65, 1.Jņ. 2:24, 25. Ap.d. 4:12, Jņ. 4:22; 17:3)

11. nodaļa

Par attaisnošanu

1. Tos, kurus Dievs iedarbīgi aicina, Viņš arī bez nopelna taisno, nevis iedvešot viņos taisnīgumu, bet piedodot viņu grēkus un skatoties uz viņiem un pieņemot viņus kā taisnus, nevis kāda darba dēļ, kas ir izdarīts pie viņiem, vai darbu dēļ, kurus viņi ir darījuši, bet vienīgi Kristus nopelna dēļ. Viņi nav taisnoti tādēļ, ka Dievs pieskaita viņu ticību vai paklausību kā taisnību. Viņi ir taisnoti vienīgi un tikai tādēļ, ka Dievs piešķir viņiem Kristus taisnību. Viņš piešķir viņiem Kristus padarīto paklausību visai bauslībai un izciesto paklausību Viņa nāvē. Tie saņem Kristus taisnību ticībā un paļaujas uz Viņu. Šī ticība nepieder viņiem pašiem, kā arī viņi to paši nerada, tā ir Dieva dāvana.

(Rom. 3:24, 8:30. Rom. 4:5-8, Ef. 1:7. 1.Kor. 1:30, 31, Rom. 5:17-19. Fil. 3:8, 9, Ef. 2:8-10. Jņ. 1:12, Rom. 5:17)

2. Ticība, kas uzņem Kristus taisnību un paļaujas uz Viņu ir vienīgais līdzeklis mūsu taisnošanai, taču šī ticība nav viena tajā, kuru tā taisno, bet vienmēr nāk līdz ar visām pārējām glābšanas žēlastības dāvanām. Un tā nav mirusi ticība, bet darbojas mīlestībā.

(Rom. 3:28. Gal. 5:6, Jēk. 2:17, 22, 26)

3. Kristus, caur Savu paklausību un nāvi, pilnībā samaksāja par visiem tiem, kuri ir attaisnoti, un, pašam upurējoties caur krusta asinīm, izcieta viņu vietā sodu, kas pienācās viņiem. Tādā veidā panākot pilnu Dieva taisnības apmierinājumu viņu vietā. Un tāpēc,

ka Tēvs nodeva Viņu par viņiem, un tāpēc ka Viņa paklausība tika pieņemta, nevis viņu (kā arī nepelnīti, nevis kaut kā dēļ viņos), tāpēc viņi ir attaisnoti pilnībā un vienīgi caur nepelnītu žēlastību, lai gan Dieva taisnība, gan Viņa bagātā žēlastība tiktu pagodināta grēcinieku attaisnošanā.

(Ebr. 10:14, 1.Pēt. 1:18, 19, Jes. 53:5, 6. Rom. 8:32, 2.Kor. 5:21. Rom. 3:26, Ef. 1:6, 7; 2:7)

4. No mūžīgiem laikiem Dievs nolēma attaisnot visus izredzētos, un Kristus, laikam piepildoties, nomira par viņu grēkiem, un tika augšāmcelts viņu taisnošanai. Taču, viņi nav personīgi attaisnoti līdz kamēr Svētais Gars, savā laikā, neattiecina Kristu uz viņiem.

(Gal. 3:8, 1.Pēt. 1:2, 1.Tim. 2:6. Rom. 4:25. Kol. 1:21, 22, Tit. 3:4-7)

5. Dievs turpina piedot grēkus tiem, kuri ir attaisnoti, un, kaut arī viņi nekad nevar atkrist no viņu attaisnošanas, tomēr viņi spēj, viņu grēku dēļ, nonākt Dieva tēva neapmierinātībā. Tajā stāvoklī, viņiem parasti netiks atjaunots Dieva vaiga gaišums kamēr tie nepazemosies, neizsūdzēs savus grēkus, nelūgs pēc piedošanas un neatjaunos savu ticību un atgriešanos.

(Mat. 6:12, 1.Jņ. 1:7, 9. Jņ. 10:28. Ps. 89:32-34. Ps. 32:5, Ps. 51, Mat. 26:75)

6. Ticīgo taisnošana Vecās Derības laikā bija visos veidos pilnībā tāda pati kā ticīgo taisnošana Jaunajā Derībā.

(Gal. 3:9, Rom. 4:22-24)

12. nodaļa

Par dievbērnību

1. Dievs ir noteicis, ka Kristū, Viņa vienīgajā Dēlā un Viņa dēļ, visiem tiem, kuri ir tikuši taisnoti būtu daļa pie dievbērnības žēlastības, caur kuru viņi tiek pieskaitīti pie Dieva bērniem un bauda to brīvības un priekšrocības. Viņiem tiek uzlikts Dieva vārds un viņi saņem dievbērnības Garu. Viņiem bez bailēm ir pieeja pie žēlastības troņa un tiek darīti spējīgi saukt, 'Aba, Tēvs!'. Viņi ir Dieva kā tēva apžēloti, pasargāti, apgādāti un audzināti, un viņi nekad netiek atmesti, bet ir apzīmogoti izpirkšanas dienai, kad viņi mantos apsoliņumus kā mūžīgās glābšanas mantinieki.

(Ef. 1:5, Gal. 4:4, 5. Jņ. 1:12, Rom. 8:17. 2.Kor. 6:18, Atkl. 3:12. Rom. 8:15. Gal. 4:6, Ef. 2:18. Ps. 103:13. Sal.pam. 14:26. 1.Pēt. 5:7. Ebr. 12:6. Jes. 54:8, 9, Raudu dz. 3:31. Ef. 4:30. Ebr. 1:14; 6:12)

13. nodaļa

Par svēttapšanu

1. Tie, kuri ir vienoti Kristū, iedarbīgi aicināti un atdzimuši, esot saņēmuši jaunu sirdi un jaunu Garu caur Kristus nāves un augšāmcelšanās spēku ir pēc tam personīgi darīti svēti. Pateicoties Kristus nāves un augšāmcelšanās spēkam, kā arī caur Savu Vārdu un Garu, kurš mājō viņos, ir iznīcināta grēkam pakļautās miesas vara. Dažādas grēcīgās miesas kārības ir arvien vairāk novājinātas un nonāvētas, un Kristus ļaudis ir arvien vairāk darīti dzīvi un stiprināti visās glābjošajās žēlastības dāvanās, lai piekoptu patiesi svētu dzīvi, bez kā neviens neredzēs To Kungu.

(Ap.d. 20:32, Rom. 6:5, 6. Jņ. 17:17, Ef. 3:16-19, 1.Tes. 5:21-23. Rom. 6:14. Gal. 5:24. Kol. 1:11. 2.Kor. 7:1, Ebr. 12:14)

2. Šī svēttapšana aptver visu cilvēku, taču paliek nepilnīga šajā dzīvē. Daži samaitātības pārpalikumi vēl joprojām paliek un no tiem ceļas nepārtraukts un nesamierināms karš - miesas tieksmēm esot pret Garu, bet Gara tieksmēm esot pret miesu.

(1. Tes. 5:23. Rom. 7:18, 23. Gal. 5:17, 1. Pēt. 2:11)

3. Šajā cīņā, kaut arī paliekošā samaitātība uz laiku var gūt virsroku, taču caur spēku, kuru dod Kristus Gars mūs svētīdams, atdzimusī daļa gūst uzvaru. Tādēļ svētie pieaug žēlastībā, topot pilnīgi svēti Dieva bijībā, dzenoties pēc debess dzīves ticības paklausībā visām pavēlēm, kuras Kristus, kā Galva un Ķēniņš, Savā Vārda ir to viņiem noteicis.

(Rom. 7:23. Rom. 6:14. Ef. 4:15, 16, 2.Kor. 3:18; 7:1)

14. nodaļa

Par glābjošu ticību

1. Ticības žēlastība, caur kuru izredzētie ir darīti spējīgi ticēt, tā, ka viņu dvēseles tiek glābtas, ir Kristus Gara darbs viņu sirdīs un tiek parasti panākts caur Vārda kalpošanu. Tā arī pieaug un tiek stiprināta caur Gara darbu un Vārda kalpošanu, kā arī caur kristībām, svēto vakarēdienu, lūgšanām un citiem Dieva noliktiem līdzekļiem.

(2. Kor. 4:13, Ef. 2:8. Rom. 10:14, 17. Lūkas 17:5, 1.Pēt. 2:2, Ap.d. 20:32)

2. Ar šo ticību, kristietis tic visam, kas ir atklāts Vārdā, tāpēc, ka šim vārdam ir Dieva paša autoritāte. Kā arī, ar šo glābjošo ticību, kristietis apzinās šī Vārda pārākumu, kas ir

augstāks par visiem citiem rakstiem un visu citu, kas ir pasaulē, jo šis Vārds daudzina Dieva godu, atklājot Viņa īpašības, atklājot Kristus dabas un darba pārākumu, kā arī Svētā Gara spēku un pilnību viņa darbā. Tādēļ kristietis ir darīts spējīgs uzticēt savu dvēseli šai patiesībai, kurai viņš ir ticējis, un saredzēt un rīkoties pēc dažādām mācībām, kuras ir saturētas Svētajos Rakstos. Glābjoša ticība sagatavo viņu saredzēt un paklausīt pavēlēm, sadzirdēt brīdinājumus ar bijību un cieņu un pieņemt Dieva apsolījumus gan šai dzīvei, gan nākamajai. Taču pirmie un vissvarīgākie glābjošas ticības darbi ir tieši saistīti ar Kristu, kad dvēsele pieņem, uzņem un ieiet Viņa atdusā, paļaujoties tikai un vienīgi uz Viņu savas dvēseles taisnošanai, svēttapšanai un mūžīgai dzīvībai, pateicoties žēlastības derībai.

(Ap.d. 24:14. Ps. 19:8-11; 119:72. 2.Tim. 1:12. Jņ. 15:14. Jes. 66:2. Ebr. 11:13. Jņ. 1:12, Ap.d. 16:31, Gal. 2:20, Ap.d. 15:11)

3. Šī ticība, kaut arī atšķirās tās mērā, varot būt stipra vai vāja, pat tās visvājākajā mērā ir pilnībā cita veida un tai piemīt cita daba (kā ar visām glābjošas žēlastības izteiksmēm) kā tai ticībai un kopējai žēlastībai, kura pieder īslaicīgiem ticīgajiem. Tāpēc, kaut arī tā var bieži saņemt uzbrukumus un tikt vājināta, tā gūst uzvaru, pieaugot daudzos līdz pilnības sasniegšanai caur Kristu, Kurš ir mūsu ticības iesācējs un piepildītājs.

(Ebr. 5:13, 14, Mat. 6:30, Rom. 4:19, 20. 2.Pēt. 1:1. Ef. 6:16, 1.Jņ. 5:4, 5. Ebr. 6: 11, 12, Kol.2:2. Ebr.12:2)

15. nodaļa

Par atgriešanos un glābšanu

1. Tie no izredzētajiem, kuri atgriežas lielākā vecumā, esot nodzīvojuši kādu laiku šajā pasaulē, un šajā laikā ir kalpojuši dažādām iekārēm, Dievs dod atgriešanos, kas ved uz dzīvību caur iedarbīgu aicinājumu.

(Tit 3:2-5)

2. Tāpēc, ka nav neviena, kurš dara labu un negrēko, un tāpēc, ka pat vislabākie cilvēki var krist lielos grēkos un kārdinājumos caur viņu pašu viltīgo samaitātību, kas mīt viņos un kārdinājumiem gūstot virsroku, Dievs, caur žēlastības derību, savā žēlsirdībā ir parūpējies par ticīgajiem, kad tie grēko un krīt, viņi tiktu atjaunoti caur atgriešanos.

(Rdz. 7:20, Lk. 22:31, 32)

3. Glābjoša atgriešanās ir ticības žēlastība, caur kuru cilvēks, kurš ir darīts jūtīgs caur Svēto Garu visa veida viņa grēka ļaunumiem, un, esot saņēmis ticību Kristum, pazemojas par savu grēku ar dievišķām skumjām, grēka neieredzēšanu un sevis nīšanu. Ar šādu atgriešanos viņš arī lūdz pēc piedošanas un žēlastības spēka, un ir nolēmis un apņēmis caur Gara spēku staigāt Dieva priekšā un pilnībā izpatikt Viņam visās lietās. (*Zah 12:10, Apd 11:18, Ech 36:31, 2 Kor 7:11, Ps 119:6, Ps 119:128*)

4. Tā kā atgriešanās ir jāturpinās visa mūsu mūža garumā, mūsu nāvei nolemtās miesas un tās darbu dēļ, tas ir katra cilvēka pienākums atgriezties no visiem viņa zināmajiem grēkiem. (*Lk. 19:8, 1 Tim 1:13,15*)

5. Tāda ir Dieva gādība, kuru Dievs ir sagādājis caur Kristu žēlastības derībā, lai uzturētu ticīgos uz glābšanas ceļa. Lai kaut arī vismazākais grēks ir pelnījis pazudināšanu, tomēr nav grēka, kurš spētu atnest pazudināšanu tiem, kuri atgriežas. Šis padara nebeidzamo sludināšanu par atgriešanos nepieciešamu. (*Rom 6:23, Jes 1:16-18, 55:7*)

16. nodaļa

Par labajiem darbiem

1. Labie darbi ir tikai tie darbi, kurus Dievs ir pavēlējis savā Svētajā Vārdā. Darbi, kuriem nav Rakstu rīkojuma vai tie, kurus cilvēki, vai nu akli, vai ar labiem nolūkiem ir izdomājuši netiek pieskaitīti pie labajiem darbiem. (*Michas 6:8, Ebr. 13:21. Mat. 15:9, Jes. 29:13*)

2. Labie darbi, darīti paklausībā Dieva pavelēm ir šie: augļi un liecība par patiesu un dzīvu ticību. Ar šiem ticīgie izsaka un parāda savu pateicību, stiprina savu pārliecību, ceļ savus brāļus, izrotā Evaņģēlija apliecināšanu, aizdara ienaidnieku mutes un pagodina Dievu, kura darbs mēs esam, radīti Kristū Jēzū labiem darbiem ar svētuma augļiem, kas ved uz mūžīgu dzīvību. (*Jēk. 2:18, 22. Ps. 116:12, 13. 1.Jņ. 2:3, 5, 2.Pēt. 1:5-11. Mat. 5:16. 1.Tim. 6:1, 1.Pēt. 2:15, Filip. 1:11. Efez. 2:10. Rom. 6:22*)

3. Viņu spēja darīt šos labos darbus nekādā veidā nenāk no viņiem pašiem, bet nāk pilnībā no Kristus Gara. Lai darītu viņus spējīgus darīt labus darbus, kopā ar visām žēlastības dāvanām, kuras viņi jau ir saņēmuši, ir nepieciešama papildus ietekme no

Svētā Gara, lai liktu viņiem gribēt un darīt pēc Viņa labās gribas.

(Jņ. 15:4, 5. 2.Kor. 3:5, Filip. 2:13. Filip. 2:12, Ebr. 6:11, 12, Jes. 64:7)

4. Tie, kuri šajā dzīvē sasniedz vislielākos augstumus kādi vien ir iespējami paklausībā uz Dievu, joprojām ir tik tālu no tā, lai spētu darīt vairāk kā Dievs prasa, ka viņi pat nespēj darīt visu to, ko Dievs ir pavelējis.

(Īj. 9:2, 3, Gal. 5:17, Lk. 17:10)

5. Mēs nevaram ar saviem labākajiem darbiem nopelnīt grēka piedošanu vai mūžīgu dzīvību no Dieva rokas to lielo nesamērību dēļ, kas ir starp mūsu labajiem darbiem un to godību, kas nāk. Kā arī starp neizmērojamo attālumu, kas ir starp mums un Dievu. Ar saviem darbiem mēs nevaram nopelnīt vai apmierināt Dievu par mūsu grēka parādu.

Kad mēs esam izdarījuši visu, kas ir mūsu spēkos, mēs esam tikai izdarījuši to, kas bija mūsu pienākums un joprojām esam necienīgi kalpi. Pat arī tad, mūsu labie darbi ir tik piesārņoti un jaukti mūsu vājībā un nepilnībā, ka tie nespēj izturēt Dieva stingro tiesu.

(Rom. 3:20, Ef. 2:8, 9, Rom. 4:6. Gal. 5:22-23. Jes. 64:6, Ps. 143:2)

6. Tomēr, neskatoties uz to, ka ticīgie tiek pieņemti caur Kristu, arī viņu labie darbi tiek Viņā pieņemti. Nevis, ka tie šajā dzīvē būtu pilnīgi nevainojami un bez pārmetumiem Dieva priekšā, bet tāpēc, ka Viņš skatās uz tiem savā Dēlā un ir apmierinats pieņemt un atalgot to, kas ir patiess, lai arī tas ir sasniegts ar daudz vājībām un nepilnībām.

(Ef. 1:6, 1.Pēt. 2:5. Mat. 25:21, 23, Ebr. 6:10)

7. Neatdzimušu cilvēku darbi, lai arī tie ir dabi, kurus Dievs ir pavelējis, un lai arī tie nestu labumu gan pašiem, gan citiem, taču tāpēc, ka tie nenāk no sirds, kura ir tikusi ticībā darīta šķīsta, un nav darīti pareizi saskaņā ar Vārdu, kā arī tāpēc, ka viņu mērķis nav atnest godu Dievam, tāpēc šie darbi ir grēcīgi un nespēj izpatikt Dievam, kā arī nespēj nopelnīt Dieva žēlastību. Un tomēr neatdzimušam cilvēkam nedarīt šos darbus ir vēl grēcīgāk un Dievam mazāk patīkami.

(2. Kēn. 10:30, 1. Kēn. 21:27, 29. 1.Moz. 4:5, Ebr. 11:4, 6. 1.Kor. 13:1. Mat. 6:2, 5. Amosa 5:21, 22, Rom. 9:16, Tit. 3:5. Īj. 21:14, 15, Mat. 25:41-43)

17. nodaļa

Par svēto izturību

1. Tos, kurus Dievs ir pieņēmis Savā mīļotajā Dēlā un ir iedarbīgi aicinājis un darījis svētus caur Savu Garu, un ir devis izredzētajiem dārgo ticību nevar ne pilnībā, ne galēji atkrist no žēlastības, bet viņi noteikti izturēs līdz galam un būs mūžīgi izglābti. Tas ir tādēļ, ka Dieva žēlastības dāvanas un aicinājums ir neatceļams un tāpēc Viņš turpina viņos radīt un stiprināt ticību, atgriešanos, mīlestību, prieku, cerību un visas Gara žēlastības dāvanas, kas ved uz nemirstību. Un kaut arī daudzas straumes nāk un vēji pūš un gāžās uz ticīgajiem, tomēr nekas no tā nespēs aizskalot no viņiem pamatu, kurš ir uz akmens celts un uz kura viņi ir cēlušī savu ticību. Kaut arī, caur neticību un Sātana kārdinājumiem, Dieva gaismas un mīlestības skats var uz laiku tikt aizēnots un aptumšots, tomēr Dievs paliek nemainīgs un viņi pavisam noteikti tiks uzturēti ar Viņa spēku līdz viņu glābšana tiks pilnībā piepildīta un viņi baudīs viņiem atpirkto mantojumu, jo Savu roku plaukstās Viņš tos ir iezīmējis un viņu vārdi ir rakstīti Viņa dzīvības grāmatā pirms pasaules radīšanas.

(Jņ. 10:28, 29, Fil. 1:6, 2.Tim. 2:19, 1.Jņ. 2:19. Ps. 89:32, 33, 1.Kor. 11:32. Mal. 3:6)

2. Šī svēto izturība nav atkarīga no viņiem - tas ir, no viņu brīvās gribas. Tā ir balstīta uz izredzēšanas nemainīgo lēmumu, kas izriet no nepelnītās un nemainīgās Dieva Tēva mīlestības. Tā arī balstās uz Jēzus Kristus nopelnu un iestāšanos par mums un uz vienotību, kas svētajiem ir ar Viņu. Tā balstās uz Dieva zvērestu un Svētā Gara palikšanu mūsos.

- Tā balstās uz Dieva sēklu, kas ir viņos un uz žēlastības derības pašu dabu.

- Visi šie iemelsli dod pamatu mūsu drošības noteiktībai un nemainībai un svēto izturībai.

(Rom. 8:30; 9:11, 16. Rom. 5:9, 10, Jņ. 14:19. Ebr. 6:17, 18. 1.Jņ. 3:9. Jer. 32:40)

3. Svētie var, caur Sātana un pasaules kārdinājumiem un viņu paliekošajām grēcīgajām tieksmēm gūstot virsroku pār viņiem, kā arī atstājot novārtā Dieva dotos līdzekļus viņus uzturēt, krist lielos grēkos. Viņi var tuprināt dzīvot šādā stāvoklī kādu laiku, tā ka tie nopelna Dieva nepatiku, apbēdina Svēto Garu, zaudē mieru un viņiem dotās žēlastības dāvanas, viņu sirdīm apcietinoties un viņu sirdsapziņai tiekot ievainotai un sāpinot citus. Šādā veidā viņi sev sagādās laicīgu sodu. Tomēr viņi atjaunosies savā atgriešanās un tiks

pasargāti caur ticību Kristū Jēzū līdz galam.

(*Mat. 26: 70, 72, 74. Jes. 64:5, 9, Ef. 4:30. Ps. 51:12, 14. Ps. 32:3, 4. 2.Sam. 12:14. Lk. 22:32, 61, 62*)

18. nodaļa

Par žēlastības un glābšanas pārlicību

1. Kaut arī īslaicīgi ticīgie un citi neatdzimuši cilvēki var maldināt sevi ar viltus cerību un miesīgiem pieņēmumiem, ka viņi ir mantojuši Dieva labvēlību un ieguvuši glābšanu, šāda cerība viņiem ātri zudīs. Taču tie, kuri patiesi tic Kungam Kristum un patiesi Viņu mīl un dzīvo Viņa priekšā ar tīru sirdsapziņu var būt pilnībā droši šajā dzīvē, ka viņi ir mantojuši žēlastību un spēj teikt sevi laimīgus cerībā iemantot dievišķo godību. Un viņu cerība nepametīs viņus kaunā.

(*Īj. 8:13, 14, Mat. 7:22, 23. 1.Jņ. 2:3; 3:14, 18, 19, 21, 24; 5:13. Rom. 5:2, 5*)

2. Šī drošība nav tikai varbūtēja pārlicība vai iespējama pārlicība, kas balstīta maldīgā cerībā. Tā ir nevainojama pārlicība, balstīta Kristus asinīs un taisnībā, kas ir atklāta Evaņģēlijā. Tā balstās arī uz iekšēju liecību par Gara žēlastības dāvanām saistībā ar noteiktiem apsolījumiem Svētajos Rakstos. Kā arī uz Gara liecību par dievbērnību, kurš dod liecību mūsu garam, ka esam Dieva bērni un lieto mūsu pārlicību, lai uzturētu mūsu sirdis gan pazemīgas, gan svētas.

(*Ebr. 6:11, 19. Ebr. 6:17, 18. 2.Pēt. 1:4, 5, 10, 11. Rom. 8:15, 16. 1.Jņ. 3:1-3*)

3. Šī nemaldīgā pārlicība nav tā saistīta ar ticības būtību, tā, ka tā ir tūlītēja un neizbēgama pieredze. Patiess ticīgais var ilgu laiku gaidīt un cīnīties ar dažādām grūtībām pirms viņš kļūst par tās mantinieku. Taču, esot darīts Gara spējīgs zināt tās lietas, kuras viņam ir Dieva nepelnīti dotas, viņš spēj, bez papildus atklāsmes, sasniegt šo pārlicību lietojot žēlastības līdzekļus pareizā veidā. Tādēļ tas ir katra viena pienākums pielikt pūles, lai nostiprinātu savu aicinājumu un izredzētību, lai viņa sirds būtu miera un prieka pilna Svētajā Garā, mīlestībā un patecībā Dievam, kā arī spēkā un mundrumā, lai veiktu paklausības pienākumus. Šie pienākumi ir pārlicības dabīgie augļi, jo tie nepamudina uz paviršību.

(*Jes. 50:10, Ps. 88, Ps. 77:1-13. 1.Jņ. 4:13, Ebr. 6:11, 12. Rom. 5:1, 2, 5; 14:17, Ps. 119:32. Rom. 6:1, 2, Tit. 2:11, 12, 14*)

4. Patiesiem ticīgajiem viņu pārlicība par glābšanu var dažādos veidos tikt satricināta, mazināta vai pazudināta. Tas var būt viņu nolaidības dēļ to uzturēt vai krītot kādā

noteiktā grēkā, kas ievaino viņu sirdsapziņu un apbēdina Svēto Garu, vai arī nākot negaidītiem vai spēcīgiem kārdinājumiem, vai arī Dievam atņemot Sava vaiga gaišumu un ļaujot, pat tiem, kas Viņu bīstas staigāt tumsā bez gaismas. Tomēr ticīgie nekad nav atstāti bez Dieva sēklas un ticības dzīvības, Kristus mīlestības un brāļu patiesās sirds un sirdsapziņas par viņu garīgo pienākumu. No šīm lietām, pateicoties Gara darbībai, viņu pārlicība var tikt atjaunota un tikmēr šīs žēlastības dāvanas pasargā viņus no galēja izmisuma.

(Salamana Augstā Dziesma 5:2, 3, 6. Ps. 51:10, 14, 16. Ps. 116:11; 77:8, 9; 31:23. Ps. 30:8. 1.Jņ. 3:9. Lk. 22:32. Ps. 42:6, 12. Raudu 3:26-31)

19. nodaļa

Par Dieva bauslību

1. Dievs deva Ādamam vispārējās paklausības likumu, kurš bija rakstīts viņa sirdī un Viņš deva viņam ļoti konkrētu pavēli neēst no laba un ļauna atzišanas koka. Caur to Ādams un visi viņa pēcnācēji tika saistīti ar personīgu, pilnīgu, konkrētu un mūžīgu paklausību, tiekot apsolīta dzīvība to pildot un draudot ar nāvi to ļaužot. Tajā pašā laikā Ādams tika apveltīts ar spēju to ievērot.

(1. Moz. 1:27, Sal. māc. 7:29. Rom. 10:5. Gal. 3:10, 12)

2. Tas pats likums, kas iesākumā bija rakstīts cilvēka sirdī, turpināja būt par nevainojamu taisnības mērauklu pēc krišanas grēkā, un tika Dieva dots Sinaja kalnā desmit baušļos un rakstīts uz divām akmens plāksnēm. Pirmajiem četriem ietverot mūsu pienākumu pret Dievu un pārējiem sešiem mūsu pienākumu pret cilvēku.

(Rom. 2:14, 15. 5.Moz. 10:14)

3. Bez šīs bauslības, kas tiek saukta par morālo likumu, Dievam labpatika dot Izraēla tautai rituālos likumus, kas ietvēra vairākus rituālus. Šie rituāli bija daļēji saistīti ar viņu pielūgsmi, un viņos tika attēlots Kristus, kopā ar Viņa īpašībām, darbībām, ciešanām un labumiem. Šie rituāli arī deva norādījumus par dažādiem morāliem pienākumiem. Visi šie rituālie likumi tika iedibināti tikai līdz pārmaiņu laikam, kad Jēzus Kristus, patiesais Mesija un vienīgais likumu devējs, kurš tika apgādāts ar Tēva spēku šim mērķim, atcēla šos likumus un paņēma tos prom.

(Ebr. 10:1, Kol. 2:17. 1.Kor. 5:7. Kol. 2:14, 16, 17, Ef. 2:14, 16)

4. Izraēla tautai Viņš arī deva dažādus pilsoniskos likumus, kuri beidzās, kad tie beidza pastāvēt kā tauta. Šie likumi neattiecas uz nevienu šajā laikā, kā arī tie vairs nav daļa no tās sākotnējās tautas likuma, bet vispārējā veidā turpina būt pielietojami mūsdienās.
(1. Kor. 9:8-10)

5. Morālais likums mūžīgi visus saista paklausībai, attaisnotos cilvēkus, kā arī visus pārējos. Un ne tikai attiecībā pret tajā iekļauto, bet arī no cieņas pret Dieva un Radītāja autoritāti, Kurš šo likumu deva. Ne arī Kristus Evaņģēlijā šo likumu atceļ jeb kādā veidā, bet ievērojami pastiprina mūsu pienākumu tam paklausīt.
(Rom. 13:8-10, Jēk. 2:8, 10-12. Jēk. 2:10, 11. Mat. 5:17-19, Rom. 3:31)

6. Lai arī patiesi ticīgie nav zem bauslības kā darbu derības, lai tiktu tās attaisnoti vai notiesāti, tomēr tā gan viņiem, gan citiem ir ļoti noderīga, jo kā dzīves mēraukla tā liecina par Dieva gribu un viņu pienākumu, un liek viņiem pēc tās dzīvot. Tā arī atklāj un atsedz viņu dabas grēcīgo piesārņojumu, viņu sirdis un dzīves, un lietojot to, lai sevi pārbaudītu, tie var nākt pie lielākas grēka pārlicības, lielākas pazemības un lielākas viņu grēku ienīšanas. Viņi iegūs arī skaidrāku skatījumu pēc viņu vajadzības pēc Kristus un uz Viņa paklausības pilnīgumu. Tas arī noder atdzimušiem cilvēkiem savaldīt viņu samaitātību, pateicoties tam veidam kā tas aizliedz grēku. Bauslības draudi kalpo, lai parādītu ko viņu grēki ir patiesībā pelnījuši un kādas sekas ir sagaidāmas šajā dzīvē viņu grēku dēļ, pat atdzimušiem cilvēkiem, kuri ir brīvi no tās lāstiem un bailēm. Apsolījumi, kas nāk līdz bauslībai arī parāda ticīgajiem Dieva labpatiku paklausībai, un kādas svētības viņi var sagaidīt, kad bauslība ir ievērota un paklausīta, bet svētības nenāks tāpēc, ka viņi ir apmierinājuši bauslības prasības kā darba derību. Ja cilvēks dara labu un atturas no ļauna tāpēc vien, ka bauslība viņu mudina uz labu un atturēties no ļauna, tas nav pierādījums tam, ka viņš ir zem bauslības un nevis zem žēlastības.
(Rom. 6:14, Gal. 2:16, Rom. 8:1; 10:4. Rom. 3:20; 7:7, Rom. 6:12-14. 1.Pēt. 3:8-13)

7. Iepriekšminētās bauslības pielietojumi nav pretrunā ar Evaņģēlija žēlastību, bet tie saldi piekrīt tam, kad Kristus Gars pakļauj un dara spējīgu cilvēka gribu darīt brīvi un priecīgi tās lietas, kuras Dieva griba, kas ir atklāta bauslībā, pieprasa darīt.
(Gal. 3:21. Ech. 36:27)

20. nodaļa

Par Evaņģēliju un tās žēlastības ietekmi

1. Darbu derībai esot grēka salauztai un tikusi darīta nederīgai uz dzīvību, Dievam labpatikās apsolīt Kristu, sievas dzimumu, kā veidu, lai aicinātu izredzētos un modinātu viņos ticību un atgriešanos. Šajā apsolījumā Evaņģēlija būtība tika atklāta un parādīta spējīga grēcinieku atgriešanai un glābšanai.

(1. Moz. 3:15. Atkl. 13:8)

2. Šis apsolījums par Kristu un glābšanu, kas nāk caur Viņu ir atklāts vienīgi Dieva Vārdā. Radīšanas darbi un Dieva gādība dabā neatklāj Kristu vai Viņa žēlastību pat vispārējā vai neskaidrā veidā. Cik daudz mazāk, tāpēc, tiem, kuriem nav Kristus atklāsmes caur Viņa apsolījumu var tikt dabas darīti spējīgi nākt pie glābjošas ticības vai atgriešanās.

(Rom. 1:17. Rom. 10:14, 15, 17. Sal. pam. 29:18, Jes. 25:7; 60:2, 3)

3. Evaņģēlija atklāsme grēciniekiem, kas tikusi atklāta senos laikos un dažādās daļās, ar pievienotajiem apsolījumiem un norādījumiem uz paklausību, kuru tā pieprasa, kā tā ir dota tautām un cilvēkiem, ir vienīgi no Dieva visuvarenās gribas un labpatikas, netiekot sniegta balstoties uz cilvēka dabiskajām spējām vai spēju to saņemt bez atklāsmes, ko neviens nav darījis vai ir spējīgs darīt. Un tādēļ visos laikos, Evaņģēlija sludināšana ir tikusi dāvāta cilvēkiem un tautām dažādos apjomos un veidos saskaņā ar Dieva gribas lēmumu.

(Ps. 147:20, Ap.d. 16:7. Rom 1:18-32)

4. Lai arī Evaņģēlijs ir vienīgais ārējais līdzeklis, lai atklātu Kristu un glābjošu žēlastību, un kā tāds ir pilnībā pietiekams, lai to panāktu, tomēr vairāk ir nepieciešams, lai cilvēki, kuri ir miruši pārkāpumos piedzimtu no jauna un tiktu augšāmcelti. Bez tā nekādi citi līdzekļi nevedīs viņus pie atgriešanās.

(Ps. 110:3, 1.Kor. 2:14, Ef. 1:19, 20. Jņ. 6:44, 2.Kor. 4:4, 6)

21. nodaļa

Par kristieša un sirdsapziņas brīvību

1. Brīvība, par kuru Kristus ir samaksājis Evaņģēlijā ir brīvība no grēka vainas un Dieva dusmu soda, no bauslības lāsta un atbrīvošana no šīs tagadējās ļaunās pasaules, no Sātana verdzības, no grēka varas, no nāves bailēm, no kapa uzvaras un no mūžīga soda. Šī brīvība ir arī saskatāma viņu pieejā pie Dieva un viņu spējā Viņam paklausīt, nevis no verdzīgām bailēm, bet ar bērna mīlestību un labprātīgi. Visas šīs brīvības pēc būtības bija pazīstamas patiesiem ticīgajiem zem Vecās Derības bauslības, taču Jaunajās Derības kristiešiem šī brīvība ir paplašināta tālāk, jo viņiem ir brīvība no rituālā likuma nastas, kurai bija pakļauta jūdu draudze. Viņiem arī ir lielāka drosme pieejā pie žēlastības troņa un pilnīgāka sadraudzība ar Dieva Garu nekā ticīgajiem bija zem bauslības.

(Gal. 3:13. Gal. 1:4. Ap.d. 26:18. Rom. 8:3. Rom. 8:28. 1.Kor. 15:54-57. 2.Tes. 1:10. Rom. 8:15. Lk. 1:73-75, 1.Jņ. 4:18. Gal. 3:9, 14. Jņ. 7:38, 39, Ebr. 10: 19-21)

2. Vienīgi Dievs ir Kungs pār sirdsapziņu un to ir atstājis brīvībā no visām cilvēku mācībām un likumiem, kuri ir kaut kādā veidā pretstatā Viņa Vārdam vai arī nav tajā ietverti. Tā, ka ticēt šādām mācībām vai paklausīt šādiem likumiem sirdsapziņas dēļ, ir nodot sirdsapziņas patieso brīvību. Pieprasot aklu ticību un paklausību ir iznīcināt sirdsapziņas brīvību un arī saprātu.

(Jēk. 4:12, Rom. 14:4. Ap.d. 4:19, 29, 1. Kor. 7:23, Mat. 15:9. Kol. 2:20, 22, 23. 1.Kor. 3:5, 2.Kor. 1:24)

3. Tie, kas aizbildinoties ar kristīgo brīvību piekopt jebkādu grēku vai lolo jebkādu grēcīgu iekāri, caur to viņi sagroza Evaņģēlija žēlastības galveno nodomu paši sevis samaitāšanai. Viņi pilnībā iznīcina kristīgās brīvības mērķi, kas ir, ka esot atbrīvotiem no visu mūsu ienaidnieku rokām, mēs varētu kalpot tam Kungam bez bailēm, svētumā un taisnīgumā Viņa priekšā visas mūsu dzīves dienas.

(Rom. 6:1, 2. Gal. 5:13, 2.Pēt. 2:18, 21)

22. nodaļa

Par pielūgsmi un sabata dienu

1. Daba rāda, ka ir Dievs, Kuram pār visiem ir augstākā vara un suverenitāte, ir taisns un labs un dara labu visiem. Tāpēc Viņu pienākas būties, mīlēt, slavēt, piesaukt, uzticēties un kalpot ar visu sirdi, dvēseli un spēku. Bet Dieva pieņemamo pielūgsmes veidu ir iedibinājis Viņš pats un tāpēc mūsu pielūgsmes veids ir ierobežots no Viņa paša atklātās gribas. Viņš nevar tikt pielūgts saskaņā ar cilvēku iedomām vai Sātana ieteikumiem. Viņš nevar tikt pielūgts ar redzamiem attēliem vai jebkādiem citiem veidiem, kuri nav aprakstīti Svētajos Rakstos.

(Jer. 10:7, Mark. 12:33. 5.Moz. 12:32. 2.Moz. 20:4-6)

2. Pielūgsmi pienākas dot Dievam Tēvam, Dēlam un Svētajam Garam, un Viņam vienam; ne eņģeļiem, svētajiem vai kādai citai radībai. Un kopš grēkā krišanas, pielūgsmi nepienākas pienest bez starpnieka, vai kādā citā veidā kā vienīgi caur Kristus starpniecību.

(Mat. 4:9, 10, Jņ. 6:23, Mat. 28:19. Rom. 1:25, Kol. 2:18, Atkl. 19:10. Jņ. 14:6. 1.Tim. 2:5)

3. Lūgšana ar pateicību ir daļa no mūsu dabiskās pielūgsmes, un to Dievs pieprasa no visiem cilvēkiem. Bet, lai tā būtu pieņemama, to ir jāveic Dēla vārdā ar Svētā Gara palīdzību un saskaņā ar Viņa gribu. To ir jādara ar sapratni, bijību, pazemību, dedzību, ticību, mīlestību un pastāvību; un kopējām lūgšanām ir jātiek veiktām zināmā valodā.

(Ps. 95:1-7; 65:3. Jņ. 14:13, 14. Rom. 8:26. 1.Jņ. 5:14. 1.Kor. 14:16, 17)

4. Lūgšanām jātiek pienestām par atļautām lietām un par visiem cilvēkiem, kuri ir dzīvi tagad vai dzīvos pēc tam, bet ne par mirušajiem, nedz par tiem, par kuriem ir zināms, ka viņi ir darījuši 'nāves grēku'.

(1.Tim. 2:1, 2, 2.Sam. 7:29. 2.Sam. 12:21-23. 1.Jņ. 5:16)

5. Svēto Rakstu lasīšana, Dieva Vārda sludināšana un klausīšanās, mācīšana un vienam otra pamācīšana psalmos, himnās un garīgās dziesmās, dziedādami un slavēdami To Kungu savās sirdīs; kā arī kristības un Svētais Vakarēdiens, ir daļa no Dieva pielūgsmes. Šīm lietām ir jātiek darītām paklausībā uz Viņu, ar saprašānu, ticību, bijību un dievbijību. Kā arī svinīga pazemošanās, gavēšana un pateicības var tikt pienestas ipāšos gadījumos ar bijību un svētā veidā.

(1.Tim. 4:13. 2.Tim. 4:2, Lk. 8:18. Kol. 3:16, Ef. 5:19. Mat. 28:19, 20. 1.Kor. 11:26. Esteres 4:16, Joela 2:12. 2.Moz. 15:1-19, Ps. 107)

6. Ne lūgšana, nedz kāda cita pielūgsmes daļa tagad Evaņģēlijā nav saistīta, vai darīta pieņemamāka ar kādu vietu, kurā tā tiek veikta, vai uz kuru tā tiek virzīta. Dievam ir jātiek pielūgtam visur garā un patiesībā, personīgi ģimenēs ik dienas, vai atsevišķi katram pašam par sevi, vai svinīgi kopā pulcējoties. Šīs lietas nedrīkst bezrūpīgi vai patvaļīgi pamest vai atstāt, kad Dievs caur Savu Vārdu un gādību mūs uz tām aicina. (Jņ. 4:21, Mal. 1:11, 1.Tim. 2:8. Ap.d. 10:2. Mat. 6:11, Ps. 55:18. Mat. 6:6. Ebr. 10:25, Ap.d. 2:42)

7. Tā kā tas ir dabas likumā, ka daļa laika, kā Dievs to ir nolīcis, jātiek nošķirtai Dieva pielūgsmei, tā Viņš Savā Vārdā ir devis morālu un mūžīgu bausli, kas saista visus cilvēkus visos laikos šajā sakarā. Viņš ir īpaši nozīmējis vienu dienu no septiņām par sabatu, lai tas tiktu turēts par svētu Viņam. No pasaules iesākuma līdz Kristus augšāmcelšanai tā bija nedēļas pēdējā diena, un no Kristus augšāmcelšanās laika tā tika mainīta uz pirmo nedēļas dienu un saukta par Tā Kunga Dienu. To ir jāturpina līdz pasaules galam kā kristiešu sabatu, jo nedēļas pēdējās dienas ievērošana ir tikusi atcelta. (2.Moz. 20:8. 1.Kor. 16:1, 2, Ap.d. 20:7, Atkl. 1:10)

8. Sabatu tur par svētu tam Kungam tie cilvēki, kuri pēc pienācīgas savu siržu sagatavošanas un nokārtojot savas laicīgās darīšanas, ievēro visu dienu kā svētu atpūtu no viņu darbiem, vārdiem un domām par laicīgo darbu, un nodod sevi publiskai un privātai pielūgsmei, kā arī lai veiktu žēlastības darbus. (Jes. 58:13, Neh. 13:15-22. Mat. 12:1-13)

23. nodaļa

Par likumīgiem zvērestiem un solījumiem

1. Likumīgs zvērests ir daļa no pielūgsmes, kurā cilvēks, kurš dod zvērestu visā patiesībā, taisnībā un tiesā, svinīgi piesauc Dievu būt par liecinieku tam, ko viņš zvēr, un tiesāt viņu saskaņā ar tā patiesīgumu vai maldīgumu. (2. Moz. 20:7, 5.Moz. 10:20, Jer. 4:2. 2.Laiku 6:22, 23)

2. Taisns zvērests var tikt dots tikai Dieva vārdā un tikai, ja tas tiek dots ar vislielāko bijību pret Dievu. Tāpēc zvērēt tukši vai pārsteidzīgi pie godības pilnā Dieva vārda, vai arī zvērēt pie kāda cita vārda vai lietas ir grēcīgi un ir uzskatāms par negantību. Tomēr

nozīmīgos jautājumos un lai noskaidrotu patiesību un izbeigtu strīdu, zvērests ir Dieva Vārda pilnvarots. Tādēļ likumīgu zvērestu, kas ir uzlikts ar likumīgu varu var tikt pieņemts šādos gadījumos.

(*Mat. 5:34, 37, Jēk. 5:12. Ebr. 6:16, 2.Kor. 1:23. Neh. 13:25*)

3. Tam, kurš dod zvērestu, kuru pilnvaro Dieva Vārds ir jāapdomā tā nopietnums un jāapstiprina vai jāatzīst vienīgi tas, ko viņš zina esam par patiesību. Jo no pārsteidzīgiem, viltus un tukšiem solījumiem tas Kungs ir izaicināts un viņu dēļ šī zeme sēro.

(*4.Moz. 19:12, Jer. 23:10*)

4. Zvērestu ir jādod vienkāršā un parastā vārdu nozīmē, bez pārpratumiem vai atturības.

(*Ps. 24:4*)

5. Zvērests, kas nav dodams nevienai radībai, bet vienīgi Dievam, ir jātiek dotam un izpildītam ir vislielāko rūpību un uzticību. Bet pāvesta klosteriskie zvēresti par pastāvīgu, neprecētu dzīvi, atklātu nabadzību un regulāru paklausību, ir tālu no augstākas paklausības un ir māņticīgas un grēcīgas lamatas, kurās nevienam kristietim nevajadzētu sevi iepīt.

(*Ps. 76:12, 1.Moz. 28:20-22. 1.Kor. 7:2, 9. Ef. 4:28. Mat. 19:11*)

24. nodaļa

Par laicīgām varām

1. Dievs, visas pasaules augstākais Kungs un Ķēniņš, ir iecēlis pasaulīgas varas, lai tās būtu pakļautas Viņam un būtu pār cilvēkiem Viņam pašam par godu un cilvēku labā. Šim nolūkam Viņš ir bruņojis tās ar zobena spēku, par uzslavu tiem, kas dara labu, un lai sodītu tos, kas dara ļaunu.

(*Rom. 13:1-4*)

2. Kristiešiem ir likumīgi pieņemt un izpildīt miertiesneša amatu, kad uz to tiek aicināti. Šādu pienākumu veikšanā viņi ir īpaši atbildīgi uzturēt taisnību un mieru saskaņā ar katras valsts likumiem. Kā arī, lai uzturētu taisnību un mieru, viņi drīkst likumīgi (Jaunajā Derībā) iesaistīties karadarbībā, ja tas ir taisnīgi un nepieciešami.

(*2.Sam. 23:3, Ps. 82:3, 4. Lk. 3:14*)

3. Tādēļ, ka valsts vadītāji ir Dieva iecelti iepriekšminētajiem nolūkiem, mums ir jāpakļaujas visām viņu likumīgajām pavēlēm kā daļu no mūsu paklausības Dievam, ne tika lai izbēgtu no soda, bet arī sirdsapziņas dēļ. Mums pienākas arī turēt lūgšanas un aizlūgšanas par visiem valdniekiem, kas ir augstā amatā, lai mēs dzīvotu mierīgu un klusu dzīvi visā dievbijībā un cienībā.

(Rom. 13:5-7, 1.Pēt. 2:17. 1.Tim. 2:1, 2)

25. nodaļa

Par laulību

1. Laulība ir starp vienu vīrieti un vienu sievieti. Nav likumīgi vīram apņemt vairāk kā vienu sievu vai sievieti vairāk kā vienu vīru vienā laikā.

(1.Moz. 2:24, Mal. 2:15, Mat. 19:5, 6)

2. Laulība ir iedibināta vīra un sievas savstarpējai palīdzībai, cilvēces pavairošanai un nešķīstības novēršanai.

(1.Moz. 2:18. 1.Moz. 1:28. 1.Kor. 7:2, 9)

3. Ir atļauts stāties laulībā visa veida cilvēkiem, ja tie ir spējīgi dot tam savu piekrišanu. Bet kristiešu pienākums ir precēties vienīgi iekš tā Kunga, un tāpēc tiem, kuri pieder patiesai ticībai nevajadzētu precēties ar neticīgajiem vai elku pielūdzējiem.

(Ebr. 13:4, 1.Tim. 4:3. 1.Kor. 7:39. Neh. 13:25-27)

4. Laulība nedrīkst būt asinsradniecībā vai radniecībā, kas ir aizliegta Vārdā, nedz arī šādas laulības var tikt atzītas par likumīgām, lai dotu šīm pusēm dzīvot kopā kā vīram un sievietei.

(3. Moz 18, Marka 6:18, 1.Kor. 5:1)

26. nodaļa

Par draudzi

1. Vispasaules draudze, kuru mēs varam saukt par neredzamo (attiecībā pret iekšējo Gara darbību un žēlastības patiesību) sastāv no visu izredzēto skaita, visiem, kuri ir tikuši, ir vai būs sapulcināti zem Kristus, Kurš ir to galva. Šī draudze ir sieva, miesa un pilnība Tam, kurš visu visur piepilda.

(Ebr. 12:23, Kol. 1:18, Ef. 1:10, 22, 23; 5:23, 27, 32)

2. Visi cilvēki pasaulē, kuri apliecina Evaņģēlija ticību un Kristus paklausību saskaņā ar to, un kuri neiznīcina savu liecību ar kļūdām, kas ir pretstatā vai apgāž Evaņģēlija pamata patiesību, vai ar nesvētu uzvedību, ir redzami svētie un var tikt saukti par tādiem. Visām vietējām draudzēm ir jāsastāv no šādiem cilvēkiem.

(1.Kor. 1:2, Ap.d. 11:26. Rom. 1:7, Ef. 1:20-22)

3. Pat visšķīstākās draudzes zem debess ir pakļautas sajaukumam un maldiem, un dažas ir tik ļoti samaitātas, ka tās ir pārstājušas būt par Kristus draudzēm un ir kļuvušas par sātana sinagogām.

(1.Kor. 5, Atkl. 2, 3. Atkl. 18:2, 2.Tes. 2:11, 12. Mat. 16:18, Ps. 72:17; 102:29, Atkl. 12:17)

4. Kungs Jēzus Kristus ir draudzes Galva. Viņam, caur Tēva rīkojumu ir nodota visa vara par draudzes aicināšanu, nodibināšanu, kārtību un pārvaldību. Romas pāvests nekādā veidā nevar būt draudzes galva, bet viņš ir antikrists, tas grēka cilvēks un pazušanas dēls, kurš paaugstina sevi draudzē pret Kristu un sacēlas pret visu, kas saucas Dievs, kuru tas Kungs iznīcinās ar Savas mutes elpu, kad nāks savā godībā.

(Kol. 1:18, Mat. 28:18-20, Ef. 4:11, 12. 2.Tes. 2:2-9)

5. Savas varas izpildē, kura Viņam ir uzticēta, Kungs Jēzus aicina pie Sevis no pasaules, caur Sava Vārda kalpošanu un Savu Garu, tos, kuri Viņam ir Tēva doti, lai viņi staigātu Viņa priekšā visos paklausības ceļos, kurus Viņš tiem ir devis Savā Vārdā. Tiem, kuri ir šādi aicināti, Viņš pavēl ņemt dalību draudzēs viņu abpusējai celšanai un piedalīties publiskā pielūgsmē, ko Viņš no tiem šajā pasaulē pieprasa.

(Jņ. 10:16, Jņ. 12:32. Mat. 28:20. Mat. 18:15-20)

6. Šo draudžu locekļi ir svētie, jo tie ir Kristus aicināti un redzami atklāj un apliecina viņu paklausību šim aicinājumam ar savu dzīvi un liecību. Šie svētie labprātīgi piekrīt

dzīvot kopā saskaņā ar Kristus norādījumu, nododot sevi pašus tam Kungam un viens otram pēc Dieva gribas, un apliecinātā pakļāvībā Evaņģēlija iestādījumiem.

(Rom. 1:7, 1.Kor. 1:2. Ap.d. 2:41, 42; 5:13, 14, 2.Kor. 9:13)

7. Katrai no šīm draudzēm, kuras ir tā sapulcējušās pēc Viņa prāta, kā tas ir pasludināts Viņa Vārdā, Viņš ir devis visu spēku un varu, kas viņiem ir nepieciešama, lai pielūgtu un piekoptu disciplīnu, kuru Viņš ir nolīcis viņiem darīt. Viņš ir devis arī visas pavēles un nosacījumus, lai šīs lietas varētu pareizi izpildīt.

(Mat. 18:17, 18, 1.Kor. 5:4, 5; 5:13, 2.Kor. 2:6-8.)

8. Jebkura viena draudze, kas ir sapulcējusies un pilnībā iekārtota pēc Kristus prāta sastāv no locekļiem un garīdzniekiem. Garīdznieki, kuri ir Kristus nozīmēti un izredzēti kalpošanai draudzē ir bīskapi, vecaji un diakoni. Viņi tiek nozīmēti īpašu rituālu sniegšanai un varas vai pienākuma izpildei, kuru Viņš tiem uztic un uz ko Viņš tos ir aicinājis. Šāda draudzes kārtība turpinās līdz pasaules galam.

(Ap.d. 20:17, 28, Fil. 1:1)

9. Veids, kuru Kristus ir nolīcis, lai aicinātu cilvēku, kurš ir Svētā Gara apdāvināts un gatavs bīskapa vai vecaja amatam draudzē, ir viņa izredzēšana draudzē ar kopīgu piekrišanu vai balsošanu. Šādam cilvēkam ir jātiek nošķirtam ar gavēšanu un lūgšanām, un vecaju roku uzlikšanu (ja ir bijuši iepriekšēji vecaji). Veids, kuru Kristus ir nolīcis, lai aicinātu diakonu ir arī ar kopīgu draudzes piekrišanu vai balsošanu un roku uzlikšanu, tiekot atšķirtam ar lūgšanām.

(Ap.d. 14:23. 1.Tim. 4:14. Ap.d. 6:3, 5, 6)

10. Tādēļ, ka mācītāju darbs ir nepārtraukti nodot sevi Kristus kalpošanai Viņa draudzēs ar Viņa Vārda kalpošanu un lūgšanām, un būt nomodā par viņu dvēselēm kā tādi, kam būs jādod atbildība, draudzēm, kurām viņi kalpo ir pienākums dot viņiem ne tikai visu cieņu, bet arī dalīties ar viņiem visās labajās lietās saskaņā ar savām spējām. Tas jādara, lai mācītājiem pietiktu līdzekļu un viņiem nebūtu jāiesaistās pasaulīgās darīšanās, kā arī spētu parādīt viesmīlību citiem. Visas šīs lietas pieprasa gan dabas likums, gan Kunga Jēzus izteiktās pavēles, Kurš ir noteicis, ka Evaņģēlija sludinātājiem ir pārtikt no Evaņģēlija.

(Ap.d. 6:4, Ebr. 13:17. 1.Tim. 5:17, 18, Gal. 6:6, 7. 2.Tim. 2:4. 1.Tim. 3:2. 1.Kor. 9:6-14)

11. Lai arī pienākums dedzīgi sludināt Vārdu gulstas uz vecaju un mācītāju pleciem, tomēr Vārda sludināšanas darbs nav ierobežots viņiem vien. Tāpēc arī citi, kuri ir Svētā

Gara apdāvināti un sagatavoti šim darbam un draudzes aicināti un apstiprināti ir spējīgi darīt šo darbu un tas viņiem ir jāveic.

(Ap.d. 11:19-21, 1.Pēt. 4:10, 11)

12. Visiem ticīgajiem ir pienākums pievienoties kādai draudzei kad un kur viņiem rodas šāda iespēja to darīt, un visi, kuri tiek uzņemti draudzē ir pakļauti tās pāraudzināšanai un pārvaldei saskaņā ar Kristus likumu.

(1.Tes. 5:14, 2.Tes. 3:6, 14, 15)

13. Neviena draudzes loceklis, nekāda viņa izjustā aizvainojuma dēļ, būdams izpildījis no viņa prasīto pienākumu pret cilvēku, kas viņu aizvainojis, nedrīkst izjaukt jebkādu draudzes kārtību, vai atturēties no draudzes sanāksmēm, aizvainojuma dēļ, kas viņam būtu pret kādu no citiem draudzes locekļiem, bet viņam ir jāgaida uz Kristu, draudzes turpmākajā rīcībā.

(Mat. 18:15-17, Ef. 4:2, 3)

14. Katrai vienai draudzei un visiem tās locekļiem ir pienākums lūgt par visām Kristus draudzēm un viņu labklājību, un palīdzēt katram, kurš ienāk viņu vidū ar viņiem dotajām žēlastības un Svētā Gara dāvanām. No tā izriet, kad draudzes ir Dieva labestības dibinātas, ka viņiem ir pienākums būt sadraudzībā savā starpā un veicināt mieru, pieaugot mīlestībā un kopīgā celšanā kad viņiem rodas šāda iespēja to darīt, viņiem pašiem par labumu.

(Ef. 6:18, Ps. 122:6. 3.Jņ. 8-10, Rom. 16:1, 2)

15. Grūtību vai atšķirību gadījumos, vai nu mācībā vai pārvaldīšanas jautājumos, kur tiek skartas vai nu draudzes vai kāda viena draudze, kas ietekmē tās mieru, vienotību vai celšanu, vai kāds draudzes loceklis, kurš ir ievainots ar pārmācību, kas nav bijusi saskaņā ar Vārdu un pareizu kārtību, tas ir saskaņā ar Kristus prātu, ka vairākas draudzes nāktu kopā un caur viņu izraudzītiem vēstnešiem tiktos, lai dotu padomu šajā lietā vai jautājumā un to pavēstītu visām iesaistītajām draudzēm. Tomēr, kad šie vēstneši tiek sasaukti kopā, viņiem netiek uzticēta nekāda vara pār draudzi vai dota likumdošanas vara iesaistītajās draudzēs. Viņiem nav varas pielietot draudzes disciplīnu, vai arī uzspiest savu noteikšanu uz draudzēm vai tās cilvēkiem.

(Ap.d. 15:2, 4, 6, 22, 23, 25. 2.Kor. 1:24, 1.Jņ. 4:1)

27. nodaļa

Par svēto sadraudzību

1. Visi svētie, kuri ir vienoti Jēzū Kristū, caur Viņa Garu un ticību, lai arī caur to viņi netiek darīti par vienu personu ar Viņu, viņiem ir sadraudzība Viņa žēlastības dāvanās, ciešanās, nāvē, augšāmcelšanā un godībā. Kā arī esot vienoti viens ar otru mīlestībā, viņiem ir sadraudzība vienam otra žēlastības dāvanās un ir atbildīgi veikt pienākumus, kas ved uz kopīgu labumu, gan iekšējam, gan ārējam cilvēkam.

(1.Jņ. 1:3, Jņ. 1:16, Fil. 3:10, Rom. 6:5, 6. Ef. 4:15, 16, 1.Kor. 12:7, 3:21-23. 1.Tes. 5:11, 14, Rom. 1:12, 1.Jņ. 3:17, 18, Gal. 6:10)

2. Svētajiem, pēc savas ticības apliecības ir pienākums uzturēt svētu sadraudzību Dieva pielūgsmē un pildīt tādus garīgos pienākumus, kas veicina viņu kopīgo celšanu. Viņiem ir arī pienākums atvieglot viens otru ārējās lietās pēc viņu vajadzībām un iespējām tās piepildīt. Šī sadraudzība, kas galvenokārt tiek turēta viņu tuvāko ticīgo vidū, viņu ģimenēs un draudzēs, ir arī jātiek izrādītai (saskaņā ar Evaņģēlija likumu) visu ticīgo saimei kā Dievs dod iespēju to darīt. Tomēr viņu kopīgā sadraudzība neatņem vai neierobežo viņu īpašumtiesības, kura katram cilvēkam ir uz viņa mantu vai īpašumiem.

(Ebr. 10:24, 25; 3:12, 13. Ap.d. 11:29, 30. Ef. 6:4. 1.Kor. 12:14-27. Ap.d. 5:4, Ef. 4:28)

28. nodaļa

Par kristībām un svēto vakarēdienu

1. Kristības un svētais vakarēdiens ir Kunga Kristus, kā vienīgajam likumdevējam, suverēni iestādījumi, lai tie tiktu turpināti Viņa draudzē līdz pasaules galam.

(Mat. 28:19, 20, 1.Kor. 11:26)

2. Šos svētos iestādījumus ir jāveic tiem, kuri ir aicināti un atbilst visām prasībām tos veikt, saskaņā ar Kristus pavēli.

(Mat. 28:19, 1.Kor. 4:1)

29. nodaļa

Par kristībām

1. Kristības ir Jaunās Derības iestādījums, kuru ir pavēlējis Jēzus Kristus, lai tam, kurš tiek kristīts, tā būtu par zīmi viņa sadraudzībai ar Kristu viņa nāvē un augšāmcelšanā; viņam esot uzpotēts pie Kristus; viņa grēku nomazgāšanai; un viņa nodošanās Dievam caur Jēzu Kristu, lai dzīvotu un staigātu jaunā dzīvē.

(Rom. 6:3-5, Kol. 2:12, Gal. 3:27. Mk. 1:4, Ap.d. 22:16. Rom. 6:4)

2. Tikai tie, kuri apliecina atgriešanos pie Dieva, ticības un paklausības mūsu Kungam Jēzum Kristum ir tie, kuri atbilst pieņemt šo rituālu.

(Mk. 16:16; Ap.d. 8:36, 37; 2:41; 8:12; 18:8)

3. Ārējais līdzeklis, kuru jālieto šajā rituālā ir ūdens, kurā ticīgais tiek pagremdēts Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā.

(Mat. 28:19, 20, Ap.d. 8:38)

4. Pagremdēšana - ticīgā cilvēka iemērkšana ūdenī - ir nepieciešama, lai šo rituālu pareizi izpildītu.

(Mat. 3:16, Jņ. 3:23)

30. nodaļa

Par svēto vakarēdienu

1. Kunga Jēzus Svētais Vakarēdiens tika Viņa iedibināts tajā pašā naktī, kurā Viņš tika nodots, lai tas draudzēs tiktu ievērots līdz pat pasaules galam par nepārtrauktu piemiņu, un lai parādītu Viņa upuri Viņa nāvē. Tas tika arī iedibināts, lai dotu ticīgajiem apstiprinājumu par visiem Viņa nāves labumiem; - par viņu garīgo barību un augšanu Viņā; - par tālāku viņu iesaistīšanos un nodošanos tajā darbā, kuru viņiem pienākas veikt; - un lai tas būtu par saiti un solījumu par viņu sadraudzību ar Viņu un citiem ticīgajiem.

(1.Kor. 11:23-26. 1.Kor. 10:16, 17, 21)

2. Šajā rituālā Kristus netiek upurēts Viņa Tēvam, nedz arī notiek jebkāda patiesa upura pienešana par grēku (par dzīvajiem vai mirušajiem). Tā ir tikai piemiņa par upuri, kuru Kristus deva pie krusta vienreiz par visām reizēm, šo piemiņu pavadot ar garīgu upuri un slavas pienešanu Dievam par Golgātu. Tādēļ pāvesta upuris par mesi, kā viņi to sauc, ir vislielākā negantība, jo tā aizskar Kristus paša upuri, kas ir vienīgais upuris par grēku izpirkšanu visiem izredzēto grēkiem.

(Ebr. 9:25, 26, 28. 1.Kor. 11:24, Mat. 26:26, 27)

3. Kungs Jēzus šajā rituālā ir nozīmējis savus kalpotājus lūgt un svētīt šos maizes un vīna elementus, caur to nošķirot tos no vispārējas uz svētu lietošanu, un ņemt un lauzt maizi; ņemt biķeri, un, arī pašiem ņemot dalību, tos abus pasniegt dalībniekiem.

(1.Kor. 11:23-26)

4. Biķera liegšana cilvēkiem, elementu pielūgsmē, to pacelšana vai apkārtņēsāšana dievināšanai, un to glabāšana jebkādai liekuļotai lietošanai, ir pretēji šī rituāla dabai un Kristus iestādījumam.

(Mat. 26:26-28; 15:19; 2.Moz. 20:4, 5)

5. Šī rituāla ārējie elementi, pienācīgi nošķirti lietošanai pēc Kristus pavēles, tik tuvu parāda Viņu krustā sistu, ka, lai arī runājot pārnēstā nozīmē, tie tiek dažkārt saukti to lietu vārdā, ko tie attēlo, proti, Kristus miesa un asinis, kaut gan, pēc būtības un dabas, tie vēl joprojām paliek tikai maize un vīns, kā tie iepriekš bijuši.

(1.Kor. 11:27, 1.Kor. 11:26-28)

6. Mācība, kura apgalvo, ka maizes un vīna saturs pārtop par Kristus miesu un asinīm, priesterim to svētot, vai kādā citā veidā, ir pretrunā ne tikai ar Svētajiem Rakstiem, bet pat veselajam saprātam. Tas apgāž šī rituāla dabu, un ir bijusi, un ir daudzu māņticību un elku pielūgsmes cēlonis.

(Ap.d. 3:21, Lk. 24:6, 39. 1.Kor. 11:24, 25)

7. Tie, kuri pieņem svēto vakarēdienu cienīgi, ņemot dalību tās ārējos elementos, un uzņemot tos iekšēji un garīgi ar ticību, patiesi, bet ne miesīgi, ēd no krustā sistā Kristus, un visiem Viņa nāves labumiem. Kristus miesa un asinis nav klātesošs miesiski, taču tas ir klātesošs garīgi visiem ticīgajiem šajā rituālā, tāpat kā šie elementi ir klātesoši viņu fiziskajā nozīmē.

(1.Kor. 10:16; 11:23-26)

8. Visi cilvēki, kuri ir neziņā un bezdievīgi, un nav piemēroti baudīt sadraudzību ar Kristu, nav arī cienīgi baudīt tā Kunga vakarēdienu, un tāpēc nevar, nedarot lielu grēku pret Viņu, ņemt dalību šajos lielajos noslēpumos vai tikt pielaisti pie vakarēdiena kamēr viņi atrodas šajā stāvoklī. Turklāt, tie, kuri pieņem šos elementus necienīgi būs noziegušies pret tā Kunga miesu un asinīm, ēdot un dzerot to sev pašiem par sodu. (2.Kor. 6:14, 15. 1.Kor. 11:29, Mat. 7:6)

31. nodaļa

Par cilvēka stāvokli pēc nāves un augšāmcelšanās

1. Cilvēku ķermeņi pēc nāves atgriežas pie pīšļiem un redz iznīcību, bet viņu dvēseles, kuras nedz mirst, ne guļ, un kurām ir nemirstīga daba, uzreiz atgriežas pie Dieva, kas tās ir devis. Taisno dvēseles tad tiek darītas pilnīgas svētumā un uzņemtas paradīzē, kur tie ir kopā ar Kristu un skata Dieva vaiga gaišumu un godību, gaidot viņu miesas pilnīgo atpestīšanu. Bezdievīgo dvēseles tiek iemestas ellē, kur tie paliek mocībās un tumsā, gaidot lielās dienas tiesu. Svētie Raksti neatzīst nevienu citu vietu, kur nonāk no ķermeņa atšķirtās dvēseles.

(1.Moz. 3:19, Ap.d. 13:36. Sal.māc. 12:7. Lk. 23:43, 2.Kor. 5:1, 6, 8, Fil. 1:23, Ebr. 12:23. Jd. 6, 7, 1.Pēt. 3:19, Lk. 16:23, 24)

2. Pastarā dienā, tie svētie, kuri būs palikuši dzīvi nemirs, bet tiks pārvērsti. Un visi mirušie tiks augšāmcelti ar viņu pašu ķermeņiem, un ne citiem, kaut arī ar jaunām īpašībām, un tiks mūžīgi savienoti ar viņu dvēselēm.

(1.Kor. 15:51, 52, 1.Tes. 4:17. Īj. 19:26, 27. 1.Kor. 15:42, 43)

3. Bezdievīgo ķermeņi, Kristus spēkā, tiks augšāmcelti negodam. Taisno ķermeņi, Viņa Gara spēkā, tiks augšāmcelti godam un tiks darīti līdzīgi Viņa paša godības ķermenim.

(Ap.d. 24:15, Jņ. 5:28, 29, Fil. 3:21)

32. nodaļa

Par pēdējo tiesu

1. Dievs ir nolīcis dienu, kurā Viņš pasauli taisnīgi tiesās caur Jēzu Kristu, kuram ir nodota visa vara un tiesa no Tēva. Tanī dienā tiks tiesāti ne tikai kritušie eņģeli, bet arī visi cilvēki, kuri ir dzīvojuši zemes virsū. Viņi stāsies Kristus goda krēsla priekšā, lai saņemtu pēc viņu darbiem, ko viņi ir darījuši miesā esot, vai nu labu vai ļaunu.

(Ap.d. 17:31, Jņ. 5:22, 27. 1.Kor. 6:3, Jd. 6. 2.Kor. 5:10, Sal. māc. 12:14, Mat. 12:36, Rom. 14:10, 12, Mat. 25:32-46)

2. Dieva nolūks šai dienai ir parādīt Viņa žēlsirdības godību izredzēto mūžīgajā pestīšanā, kā arī parādīt Viņa taisnību bezdievīgo mūžīgajā pazudināšanā, tie, kuri ir bijuši ļauni un nepaklausīgi. Tad taisnie ieies mūžīgā dzīvībā un saņems prieka un godības pilnību ar mūžīgu algu tā Kunga klātbūtnē. Bet bezdievīgie, kuri neatzīst Dievu un neklausa Jēzus Kristus Evaņģēlijam tiks iemesti mūžīgās ciešanās un sodīti ar mūžīgu pazudināšanu no tā Kunga klātbūtnes un Viņa spēka godības.

(Rom. 9:22, 23. Mat. 25:21, 34, 2.Tim. 4:8. Mat. 25:46, Mk. 9:48, 2.Tes. 1:7-10)

3. Tāpat kā Kristus grib, lai mēs būtu pārliecināti, ka nāk tiesas diena, gan lai atturētu cilvēkus no grēka, gan lai dotu mierinājumu svētajiem viņu pārbaudījumos, tāpat Viņš šīs dienas laiku paturēs nezināmu cilvēkiem, lai tie nokratītu no sevis visu drošību, kas nāk no miesas un vienmēr būtu nomodā, jo viņi nezin to stundu, kurā tas Kungs nāks. Kā arī, lai cilvēki vienmēr būtu gatavi sacīt, "Tiešām, nāc drīz, Kungs Jēzu!". Āmen.

(2.Kor. 5:10, 11. 2.Tes. 1:5-7. Mk. 13:35-37, Lk. 12:35-40. Atkl. 22:20)

